

DIARI DE SESSIONS DEL PLE DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

D.L.P.M. 770-1987

Fq.Con.núm. 33/27

III Legislatura

Any 1993

Número 60

**Presidència
del Molt Honorable Sr. Cristòfol Soler i Cladera.**

Sessió celebrada dia 2 de març del 1993.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I.- PREGUNTES:

1) RGE núm. 4642/92, formulada per l'Honorable Diputat Sr. Joan Marí i Serra, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, amb la formulació següent:

"Em pot explicar l'Honorable Sr. Conseller d'Obres Públiques i Ordenació del Territori si el vaixell bar "Salaria", ubicat a la badia de Portmany, continuarà comptant amb la concessió de la seva Conselleria?"

2) RGE núm. 388/93, formulada per l'Honorable Diputat Sr. Valentí Valenciano i López, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, amb la formulació següent:

"Ha duit a terme el Govern de la Comunitat alguna gestió amb el Banc de Crèdit Balear per tal que aquest suspengués la tramitació de la hipoteca que té sobre la empresa "Blahi Productos Lácteos, SA" i permetre així construir una comissió de creditors?"

3) RGE núm 541/93, formulada per l'Honorable Diputat Sr. Miquel Pascual i Amorós, del Grup Parlamentari MIXT, amb la formulació següent:

"Després de l'aprovació de la Llei 7/1992, de 23 de desembre, de modificació de determinats articles de la Llei 1/1992, de 30 de gener, d'Espais Naturals, pensa el Govern de la Comunitat Autònoma continuar amb la campanya turística que presenta les Illes Balears com a "islas protegidas" o pensa, pel contrari, cercar un altre tipus d'eslògan?"

4) RGE núm. 389/93, formulada per l'Honorable Diputat Sr. Valentí Valenciano i López, del grup Parlamentari SOCIALISTA, amb la formulació següent:

"És cert el rumor que el Govern de la Comunitat, directament o mitjançant alguna empresa pública, pensa acudir a la tercera subhasta dels terrenys i immobles de "Blahi"?"

II.- INTERPEL·LACIONS:

1) RGE núm. 340/93, presentada per una cinquena part dels Diputats de la Cambra, adscrits al Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a mesures i propostes que pensa dur a terme el Govern de la Comunitat Autònoma per fer front a l'actual crisi política, econòmica i social.

2) RGE núm. 3678/92, presentada pel Grup Parlamentari MIXT, relativa a la política del Govern de la Comunitat Autònoma en relació a l'organització i al funcionament dels Consells Insulars.

3) RGE núm. 3679/92, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa a política del Govern en matèria de defensa i conservació del patrimoni històric i artístic de les Illes Balears.

III.- PROPOSICIONS NO DE LLEI:

1) RGE núm. 3769/92, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa a potenciació dels productes agroalimentaris de les Illes Balears.

2) RGE núm. 3891/92, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a declaració de l'illa de Menorca i la Serra de Tramuntana com a reserva de la biosfera.

I.1) RGE núm. 4642/92, formulada per l'Honorable Diputat Sr. Joan Marí i Serra, del Grup Parlamentari SOCIALISTA.

EL SR. PRESIDENT:

Començam la sessió plenària d'avui. Començarem pel primer punt, corresponent a preguntes. La primera és la 4642, que formula el Diputat Sr. Joan Marí i Serra, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a si el vaixell bar "Salaria", ubicat a la badia de Portmany continuarà comptant amb la concessió de la Conselleria. té la paraula el Diputat Sr. Joan Marí i Serra.

EL SR. MARÍ I SERRA:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats. Sr. Conseller.

Tots quants coneixem Sant Antoni de Portmany sabem la millora que ha suposat la remodelació del Passeig de les Fonts, així com l'ampliació -encara no acabada- del

Moll de Ribera. Però precisament en el Moll de Ribera, al costat del nou espigó, es troba un vaixell, anomenat "Salaria", que des de fa uns anys s'ha convertit en un bar-cafeteria. Aquest vaixell, en les condicions en què es troba, diu molt poc a favor de la millora de la nova imatge de Sant Antoni. Per tant, jo li demanaria si ens pot explicar si el vaixell "Salaria" continuarà comptant amb la concessió de la seva Conselleria.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Marí.

Té la paraula el Conseller Sr. Saiz, per respondre.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Jeroni Saiz i Gomis):

Sí, Sr. Presidente. Muchas gracias.

Sr. Marí, este barco no cuenta realmente con ninguna concesión de la *Conselleria*. Es un barco que está atracado, como cualquier otra embarcación atracada en el Muelle de Ribera, pagando sus tasas correspondientes. Y la única concesión especial que recibe es que cada año pide permiso para instalar una plataforma, una pasarela de madera, para acceso de sus clientes.

Por supuesto, en su actividad como bar la *Conselleria* no tiene ninguna participación. En este sentido, en principio no tendría por qué haber ningún inconveniente para que siguiese atracado como cualquier otra embarcación. Ahora bien, ciertamente, dado que es una embarcación inactiva, está en disonancia su ubicación en este sitio con la remodelación que estamos haciendo en el Puerto de San Antonio, y ha sido advertida de que después de esta temporada de verano, cuando se proceda a la resituación definitiva de las embarcaciones en el puerto, se intentará -si es posible- no darle permiso para permanecer atracada; salvo que exhiba documentación suficiente que le dé derecho a ello. Pero, en principio, ya ha sido advertida de que ésta es la última temporada en que podrá continuar atracada en las condiciones en que lo está en estos momentos.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Saiz.

Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Marí? Té la paraula.

EL SR. MARÍ I SERRA:

Sr. President.

Pel que veig, vostè ja tenia coneixement de la situació en què es troba aquesta embarcació. Però el que no podem entendre els veïns de Sant Antoni és que sabent la remodelació que se n'ha de fer, encara compti amb llicència de la seva Conselleria. Perquè si no vaig enganyat, les concessions per amarrar es donen anualment. Per tant, quan vostès en donaren la darrera, el projecte de remodelació ja estava fet. I allí hi ha d'haver una platja; de manera que el vaixell quedarà situat enmig de la platja.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Marí.

Vol fer ús de la paraula, Sr. Saiz? Té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Jeroni Saiz i Gomila):

Muchas gracias, Sr. Presidente.

Mire, Sr. Marí. Evidentemente, yo tengo conocimiento de esto porque desde el momento en que usted me formula una pregunta procuro enterarme de todo lo que

afecta a esta pregunta. No porque lo supiese con anterioridad, pues, como puede usted suponer, no estoy enterado de los permisos que se dan para atracar los barcos en los puertos. Estaba aprobado el proyecto, pero no estaban hechas las obras. Consecuentemente, en la programación de obras estaba previsto que este verano todavía podía continuar en este emplazamiento concreto. De todas formas, me da la sensación, por el sentido de su pregunta -aunque no lo haya dicho- de que lo que le estorba no es la ubicación concreta, sino la existencia misma de este barco. Bien, un barco, en tanto que artefacto flotante con autopropulsión que tenga permiso de navegación, tiene derecho a pedir atraque en cualquier puerto. No se le puede negar.

Por eso le digo que se intentará en lo posible, siempre que se pueda acreditar que es un barco inactivo que, posiblemente, ni siquiera reúne condiciones de navegabilidad. Pero salvo que se cumplan estas condiciones, el barco, en principio, tiene derecho a atraque; y si no cabe en un sitio se le busca en otro, a no ser que esté todo el puerto ocupado. Son los derechos generales que tienen todos los propietarios de embarcaciones. Gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller.

1.2) RGE núm.388/93, formulada per l'Honorable Diputat Sr. Valentí Valenciano i López, del Grup Parlamentari SOCIALISTA.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la segona pregunta, la 388, que formula el Diputat Sr. Valentí Valenciano i López, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a la gestió del Govern amb el Banc de Crèdit Balear per suspendre la tramitació de la hipoteca a "Blahi Productos Lácteos, SA". Té la paraula el Sr. Valenciano.

EL SR. VALENCIANO I LÓPEZ:

Gràcies, Sr. President.

Malauradament, aquests darrers dies assistim a un altre funeral d'una empresa agroalimentària a les nostres Illes; una empresa que funcionava, "Blahi", i que fa uns anys es va ajuntar amb l'empresa "Agama" -tema en el qual no entrarem ara-. El fet és que aquesta empresa, en aquests moments, està pràcticament enfonsada. En quina situació ens trobam en el dia d'avui? Fa uns anys que aquesta empresa es troba en suspensió de pagaments i entre el seu actiu, a part de la seguretat social, a part dels treballadors, a part del Banc de Crèdit Balear, també figuren -amb una quantitat important de milions- ramaders. Supòs que el Sr. Conseller em podrà concretar si aquest deute va ser adquirit per "Semilla,

SA" o pels ramaders, però, de totes formes, el que sí és cert és que dimecres que ve aquesta empresa fa la tercera subhasta i que, segurament, l'immoble es vendrà a un preu molt més baix que el seu valor real de mercat.

Nosaltres opinam que si es fes alguna gestió -que tal vegada s'ha fet- o es pogués crear una comissió de creditors, aquesta comissió donaria més temps i permetria, en tot cas, que una major part de creditors pogués cobrar; perquè l'actiu que tenen es podria vendre, segurament, a un preu més alt en la pròxima subhasta. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Valenciano.

Té la paraula el Conseller Sr. Morey, per respondre.

EL SR. CONSELLER D'AGRICULTURA I PESCA
(Pere J. Morey i Ballester):

Gràcies, Sr. President.

Independentment del pròleg que ha fet el Sr. Valenciano a la pregunta, em limitaré a contestar-la així com està formulada per escrit. Entre les afirmacions del Sr. Valenciano -que totes són certes- simplement ha omès una cosa: Que el deute del Banc de Crèdit Balear és un crèdit hipotecari; per tant, és preferent i preval per damunt tot. Qualsevol actuació o pressió que nosaltres poguéssim fer en contra d'això podria ser declarada il·legal des del punt de vista de suspensió de pagaments. És cert que dia 10 hi ha la tercera subhasta sense *quita previa*. És cert que nosaltres hem seguit de prop les dues subhastes anteriors, com és natural, perquè som creditors. Quant a l'empresa pública "Semilla", té el deute dels ramaders.

Però el cert i segur és que les converses informals que hem tengut amb el Crèdit Balear no ens han donat una idea clara que hi pugui haver una rebaixa que signifiqui la retirada unilateral d'aquest banc del seu dret preferent com a deute hipotecari. La quantitat que sol·licita és pràcticament la quantitat del deute que té més els interessos. Per tant, nosaltres no hem fet res. Deixam que succeeixi el que legalment ha de succeir.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Morey.

Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Valenciano? Té la paraula.

EL SR. VALENCIANO I LÓPEZ:

Sí, Sr. President.

Aquest Diputat no ha parlat de pressions, sinó sobre les seves possibles gestions amb el banc perquè es pugui

crear una comissió de creditors. És a dir, que s'aturi l'execució d'aquesta hipoteca. Per què? Perquè, precisament, es pot donar el cas que dimecres que ve es vengui a un preu molt més baix que el seu valor real de mercat. En canvi, si es donés temps i hi hagués una comissió de creditors, es podria vendre, segurament, a un preu de mercat que seria més alt, amb la qual cosa es permetria, per una banda, que el banc cobrés els seus deutes i, per una altra, es permetria als altres creditors, a la Comunitat Autònoma -que, pel que veim, també és creditora, ja que té la part ramadera- i als treballadors de l'empresa, cobrar una part.

Per tant, Sr. Conseller, el nostre grup vol insistir en el fet que vostès facin el possible perquè això pugui ser així. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Valenciano.

Vol tornar fer ús de la paraula, Sr. Conseller? No.

I.3) RGE núm. 541/93, formulada per l'Honorable Diputat Sr. Miquel Pascual i Amorós, del Grup Parlamentari MIXT.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la tercera pregunta, la 541, que fa el Diputat Sr. Miquel Pascual i Amorós, del Grup Parlamentari MIXT, relativa a campanya turística "Illes Balears = Illes Protegides". Té la paraula el Sr. Pascual i Amorós.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

És sabut que el Govern balear, a través de la Conselleria de Turisme, des de l'aprovació de la llei d'Espais Naturals, de 30 de gener de 1991, ha vengut promocionant les Illes Balears dient que són les Illes protegides. I aquí tenc el retall d'un anunci d'Ibatur que diu: "*Islas Baleares. El mejor espectáculo: Su naturaleza*". Això era abans de la reforma. Fa poc temps es va aprovar la reforma; crec que va ser dia 23 de desembre -totes les coses dolentes passen dia 23, en aquesta comunitat-. I després ha aparegut un article en el "Sunday Times" -un diari anglès de 1.200.000 exemplars de tirada- que fa referència a la desprotecció de les Pitiüses i de ses Salines d'Eivissa i Formentera -única zona humida que existeix-, i a les declaracions d'un membre la societat ecològica "Friends of the Earth", segons el qual les Illes Balears es presenten com a illes protegides. Això és un cas simple de mala fe. I em dóna què pensar; en el sentit de saber si hi pot haver una polèmica a Europa dolenta per al turisme en el cas que es continuï parlant

d'Illes Balears com a illes protegides, en les condicions de desprotecció actuals degudes a la Llei d'Espais naturals, sobretot en el cas d'Eivissa i Formentera.

Per tant, la pregunta és molt simple. Volem saber si per part del Govern es continuarà amb aquesta campanya que presenta les Illes Balears com a illes protegides o, pel contrari, es pensa cercar un altre tipus d'eslògan de promoció de turisme.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual.

Té la paraula el Conseller Sr. Cladera.

EL SR. CONSELLER DE TURISME (Jaume Cladera i Cladera):

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats, Sr. Pascual.

Normalment, quan s'estableix una campanya per part de la Conselleria sol durar entre tres i quatre anys; depèn de l'acceptació que té dins el mercat. Com que aquesta campanya ha estat ben acceptada, pensam continuar-la.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cladera.

Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Pascual? Té la paraula.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

Vull desitjar que no es produeixi una polèmica com la que ha començat a Anglaterra, que no sigui perjudicial la modificació de la Llei d'Espais naturals, que s'ha aprovat recentment. I demanar al Conseller de Turisme, com a responsable d'Ibatur i de la promoció turística, que faci una petició al seu Govern perquè es modifiqui una altra vegada la Llei i es recuperi la Llei d'Espais Naturals anterior, i així, amb consciència, podem dir que les Illes Balears són les Illes protegides; no com ara, que són, en part, les Illes desprotegides.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual.

Vol tornar a fer ús de la paraula el Sr. Cladera? Té la paraula.

EL SR. CONSELLER DE TURISME (Jaume Cladera i Cladera):

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats, Sr. Pascual.

El més delicat del món és fer publicitat que no respon a la realitat. Jo em faig una pregunta amb la qual li contestaré la seva pregunta. Si al gener de 1991, en lloc d'haver-se aprovat la Llei d'Espais Naturals que va aprovar aquest Parlament, s'hagués aprovat la que es va aprovar al desembre passat, seria justificat dir que aquestes són unes illes protegides, o no? Jo li dic que estaria suficientment justificat poder dir que Balears són illes protegides.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cladera.

I.4) RGE núm. 389/93, formulada per l'Honorable Diputat Sr. Valentí Valenciano i López, del Grup Parlamentari SOCIALISTA.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la quarta pregunta, la 389, que fa el Diputat Sr. Valenciano i López, del Grup SOCIALISTA, relativa a si el Govern de la Comunitat Autònoma pensa acudir a la subhasta dels terrenys i immobles de "Blahi". Té la paraula el Sr. Valenciano.

EL SR. VALENCIANO I LÓPEZ:

Gràcies, Sr. President.

Ens han arribat notícies que el Govern, bé directament o bé a través de les empreses públiques "Semilla, SA" o "Foment Industrial, SA", es pensa presentar a aquesta tercera subhasta sobre els immobles de "Blahi". No sabem si aquesta notícia és certa o no. I en el cas que ho fos, demanàriem a l'Executiu que informi a aquesta cambra de la motivació; si es tracta únicament d'un interès pels interessos immobiliaris -dels actius que hi hagi- o d'una motivació vinculada al sector ramader, gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Valenciano.

Té la paraula el Conseller Sr. Morey, per respondre.

EL SR. CONSELLER D'AGRICULTURA I PESCA (Pere J. Morey i Ballester):

Gràcies, Sr. President.

Sorprenentment, en aquesta subhasta no surten a subhasta tots els béns de "Blahi", cosa que ens va deixar bastant sorpresos; perquè surt una parcel·la cadastral de 8.000 i escaig metres quadrats i no en surt una altra de 3.000 i escaig metres quadrats, que és el conjunt de l'actiu immobiliari de "Blahi".

Independentment d'aquest fet, la resposta és negativa. Nosaltres no pensam anar a la subhasta.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Morey.

Vol tornar a fer ús de la paraula, Sr. Valenciano?
No.

II.1) RGE núm. 340/93, presentada per una cinquena part dels Diputats de la Cambra, adscrits al Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a mesures i propostes que pensa dur a terme el Govern de la Comunitat Autònoma per fer front a l'actual crisi política, econòmica i social.

EL SR. PRESIDENT:

Passam al segon punt de l'ordre del dia, corresponent a interpel·lacions. I començarem per la 340/93, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a mesures i propostes que pensa a dur a terme el Govern de la Comunitat Autònoma per fer front a l'actual crisi política, econòmica i social.

Sr. Secretari Segon, pot fer lectura del text de la interpel·lació, per favor?

EL SR. SECRETARI SEGON:

Sí, Sr. President.

"El Grup Parlamentari SOCIALISTA, davant la paralització política de l'Executiu en la delicada situació en què es troba la nostra comunitat autònoma, interpel·la al President de la Comunitat sobre les propostes i mesures que pensa dur a terme per fer front a l'actual crisi política, econòmica i social".

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Moll.

Té la paraula, en nom del Grup SOCIALISTA, el Diputat Sr. Obrador.

EL SR. OBRADOR I MORATINOS:

L'economia de les Illes Balears està profundament vinculada a l'economia europea. Econòmicament no som una illa; no som un món a part. La crisi del petroli de 1973 ens va afectar seriosament i vàrem perdre llocs de feina, preferentment en el sector de la construcció. Però, sobretot, ens va fer reformar tot el model de creixement turístic de la nostra indústria. Vàrem superar, certament, la crisi de 1973, però en aquella època no topàvem amb la competència dels països que avui han passat a ocupar el nostre lloc.

Ara, Sr. President, Sres. i Srs. Diputats, ho tenim bastant més difícil. Al 1973, el nostre tercermundisme era un factor que jugava al nostre favor. Recordem aquells diferencials en la inflació amb els països d'origen del nostre món turístic. Pensem en les condicions precàries en relació als nostres països d'origen. I pensem, també, en la baratura dels nostres preus en quant a l'oferta complementària. Tot, certament, ens afavoria per superar la crisi. Tots els vents bufaven al nostre favor. I vàrem superar la crisi deixant-nos dur, simplement, per aquelles circumstàncies favorables. Els poders públics, a l'àmbit que fos, poc hi contribuïren. En vàrem sortir tots sols, i no gaire malament.

Però avui, al 1993, vint anys justs després de la gran crisi de 1973, altra vegada ens trobam capficats dins una situació econòmica difícil, les causes de la qual són diverses. Ens trobam, però, a un punt de doble impacte. En primer lloc, la crisi europea, que ens afecta. Però per altra part, també tornam a tenir la crisi del nostre tipus de creixement turístic. Dues crisis que no tenen, només, un efecte de suma, sinó que, a més, es multipliquen. Per això, amb aquesta interpel·lació, Sr. Cañellas, no ens agradaria traduir el debat que en aquests moments té lloc a Madrid entre el seu líder, el Sr. Aznar, i el Sr. Felipe González. Vostès, que tant s'omplen la boca dient que estimen aquesta terra, ens ho han de dir aquí, en aquest Parlament, Sr. Cañellas. Volem saber la seva contestació concreta sobre què pensa fer; quines són les mesures que vol prendre. Els socialistes de les Balears ja ho vàrem dir en el seu temps: El creixement abusiu de la nostra oferta amb el mateix tipus que havíem tengut fins llavors ens duria a un carrer sense sortida. I avui ja hi som.

Sr. Cañellas, vostè és l'únic president i, de fet, tal volta, l'únic conseller del seu Govern. Per tant, és el principal responsable per donar-nos avui i aquí una alternativa i una sortida.

En el debat de l'estat de la Comunitat de 1991 ja vàrem advertir que la crisi s'acostava, no precisament per factors europeus, sinó per factors típicament endògens del nostre creixement. Al març de 1992 vàrem presentar una alternativa a la crisi: El Pla de relleuament de l'economia de les Illes Balears.

Dia 6 d'octubre, en aquesta cambra, li recordàvem, Molt Honorable Sr. Cañellas, durant el debat motivat per la crisi política que generà la destitució de la Sra. Maria Antònia Munar com a Consellera de Cultura, l'advertírem que la crisi econòmica s'agreujava i provocava, en aquells moments tan inoportuns, una profunda crisi política del seu Govern. El seu Govern estava paralitzat en uns moments crítics per a la nostra economia; la gent necessitava respostes i vostè s'entretenia semblant o manipulant l'hort de veí, del seu partit de coalició, Unió Mallorquina. En aquells moments va

paralitzar una situació de Govern que creim que avui encara no ha resolt.

El 15 d'octubre de 1992, en el debat de l'estat de la Comunitat, li vàrem proposar alternatives a la situació difícil i dura per la qual passaven els nostres ciutadans. I li citaria els diaris de sessions amb les paraules concretes que li vàrem dir. I vostè, Sr. Cañellas, va voler tancar els ulls. No sè si enlluernats per la lluentor de la sal d'Eivissa, però vostè, Sr. President, des d'aquesta tribuna ens va dir que no era així; que no hi havia crisi. Crisi de què? Això era una cosa de mal intencionats, era cosa de conspiradors que volien desorientar l'opinió pública. I amb tota tranquil·litat, vostè deia, Sr. President, que la recessió econòmica no havia arribat a casa nostra. En tot cas, li vàrem dir, Sr. Cañellas, que no havia arribat a casa seva. Tal volta a casa seva no hi havia crisi, a la seva possessió de l'alqueria de s'Avall.

EL SR. PRESIDENT:

El crid a la qüestió, Sr. Obrador.

EL SR. OBRADOR I MORATINOS:

Però en aquesta comunitat hi havia realment una situació dura i difícil. Tal vegada podríem assenyalar el que al final de l'Antic Règim, abans de la Revolució Francesa, va passar amb el rei Lluís XVI, al qual coneixien per haver-se fet ric mentre el país tornava pobre. En aquest cas, amb un president.

Li demanariem, per tant, que baixés del seu castell, perquè els temps del feudalisme i dels règims senyorials són incompatibles amb la democràcia i l'autonomia. Que escolti la gent del carrer, i que li expliqui què és el que hi ha, què pensa fer i quines són les seves alternatives. I repetesc, no ens agradaria haver de reproduir el debat que en aquests moments, en el Congrés de Diputats, es fa.

Vostè, a les darreres manifestacions, reconeixia ja que hi havia crisi. Però encara que ho reconeixia no deia què sabia que havia de fer. A les nostres Illes, la crisi s'endureix. Tenim crisi al sector de la construcció, del comerç, del calçat, de la bijuteria. Tenim crisi en el sector turístic; i, per tant, totes aquelles activitats que depenen d'aquests sectors han entrat en forta recessió.

Sap, Sr. Cañellas, que de dia 31 de gener de 1992 al 31 de gener de 1993, en dotze mesos, hem perdut 9.000 llocs de feina nets, que signifiquen ni més ni manco que una recessió de més de vuit punts dins el tema de la nostra ocupació? Perdre 9.000 llocs de feina significa perdre, pràcticament, la població activa de 19 dels nostres municipis. Per tant, aquesta interpel·lació va a vostè directament. Què pensaria, Sr. Cañellas, d'un President que no en fes raó, que no en donés contestació? Fins i tot, el Director provincial de Treball, juntament amb els secretaris de la Unió General de Treballadors i de Comissions Obreres, ha tirat l'alarma. Ho deien en roda de premsa: La situació és greu; el tancament

continuat d'empreses s'ha triplicat i augmenta com mai a la nostra Comunitat. Ells varen fer sonar l'alarma. Ha sonat, per tant, una alarma social. Hi ha una situació dura i difícil. I, evidentment, davant aquesta situació extraordinària no basta continuar fent el que fèiem cada dia -que hem de dir que és ben poc-. Tal volta, com deia el president d'una patronal referint-se a vostè, Sr. Cañellas, únic conseller d'aquest Govern balear, ha de prendre mesures extraordinàries. Vostè, Sr. President, i ningú més.

Creim que està bé que es reuneixi a Caubet, que prengui aire, que respiri, que aquest Govern baix sospita s'aclareixi. Però, sobretot, el que li voldríem dir, és que baixi al carrer, escolti la gent i doni alternatives. Vostè, Sr. Cañellas, va ser elegit per governar, per ser responsable del futur de les Illes Balears. No tan sols per administrar. Per tant, en aquest moment li demanam quines són les iniciatives extraordinàries que ens proposa. Què pensen fer vostè i el seu Govern per sortir d'aquesta situació?

Potser ho té difícil -com hem assenyalant moltes vegades-, amb un Govern a mitja jornada. Haurà de fer, certament, hores extra.

I li venim a demanar que proposi mesures concretes. Tasques ordinàries de govern no basten; hauria d'haver pres mesures ja fa anys. Això, evidentment, no és un debat de l'estat de la Comunitat; és una interpel·lació directa i frontal a vostè, Sr. Cañellas. Avui l'interlocutor no és cap membre del seu Govern. És vostè, l'interpel·lat. Vostè és el responsable. Què pensa fer? La situació actual pot tenir trets semblants a la de 1973, però no té la mateixa sortida. La situació no és la mateixa, ni a prop fer-hi. No basta deixar fer; és necessari governar, presentar iniciatives concretes. I prest. No basten plans sense titulacions o pressuposts, com els que ens presenten cada moment.

EL SR. PRESIDENT:

Li prec que vagi acabant, Sr. Obrador, per favor.

EL SR. OBRADOR I MORATINOS:

El vaixell es troba enmig d'un temporal. I aquell a qui toca dirigir el vaixell ha de marcar el rumb per arribar a port. No és un moment de divagacions; és un moment de solucions. I si em permetés una reflexió, Sr. Cañellas, li diria: Faci allò que encara no ha fet mai; reuneixi tots els sectors socials i polítics per intentar trobar, entre tots, una sortida a la crisi actual. Faci que entre tots trobem els objectius precisos, que entre tots fixem iniciatives excepcionals per a una situació excepcional. L'economia necessita tants de recursos materials com de confiança. Necessitam generar optimisme i seguretat entre els ciutadans. hem de donar llum i esperança. I ja sabem que vostè, Sr. Cañellas, és al -lèrgic a asseu-

re's amb els sindicats i les patronals i molt més a dialogar amb els altres representants polítics. Això, tal volta, va contra el seu estil. Vostè es manifesta moltes vegades com a propietari dels vots que l'han fet president i no sols com a administrador d'aquests vots per aconseguir alternatives.

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Obrador, per favor.

EL SR. OBRADOR I MORATINOS:

El problema, Sr. Cañellas, és que vostè governa aquest poble de les Illes Balears i que l'ha de governar tirant endavant, donant alternatives. Per això, la nostra interpel·lació d'avui pretén que ens digui, des d'aquesta cambra, què pensa fer, què farà el seu Govern. Deixar passar? El temps ho arregla tot? Qui dies passa anys empeny? És en aquest Parlament on ha de respondre. El poble de les Illes Balears demana la seva resposta. Perdoni, Sr. President. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Obrador.

En representació del Govern, té la paraula el Conseller Sr. Forcades.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA
(Alexandre Forcades i Juan):

Sres. i Srs. Diputats.

No parlaré de crisi política, perquè no existeix. I no només parl com a membre del Govern, sinó també fent ús, desinteressadament, de la meua percepció personal.

Parlaré, en canvi, de crisi econòmica i social. Però d'una crisi econòmica i social provocada per vostès i provocada per un doble efecte: La política del Govern de Madrid i la política de vostès, aquí i a Madrid. Malgrat els vostres desitjos, la situació actual no ha generat en el Govern balear cap tipus de passivitat. Per contra, s'ha produït, més aviat, una dinàmica, en aquests darrers anys i en el present, una línia d'actuació fruit d'una visió d'anticipació; visió d'anticipació que ha suposat una reacció davant la suspensió de pagaments i fallida del Govern central, cosa per a la qual, naturalment, ens vàrem preparar, i ho vàrem dir. I fruit, també, d'una bona administració, la nostra, que va preparar, en època de més prosperitat, determinades activitats.

D'entrada he de dir que es varen produir increments importants del pressupost: Al 1990, el 23%; al 1991, el 26%; al 1992, el 47%. I aquests increments, per cert, varen merèixer per part de vostès comentaris molt negatius, quan, en canvi, representen una configuració avantatjosa del nostre sistema pressupostari dins el quadre macroeconòmic del regne d'Espanya. Aquest increments del pressupost, que

varen dur inclosos increments més alts de les inversions. Sres. i Srs. Diputats socialistes, prenguin nota i m'ho demanin per escrit. El capítol 6, de la Conselleria d'Obreres Públiques -la més difícil- demostra certificadament l'execució d'aquestes inversions: A l'any 1989, el 87%; a l'any 1990, el 84%; a l'any 1991, el 92%; a l'any 1992, el 94%. A cap part del regne d'Espanya han aconseguit això. I no parl de compromès; perquè compromès ho era el 100%. M'ho demanin per escrit i ho discutirem amb papers.

I d'aquestes actuacions vull destacar les següents inversions. Actuacions en matèria agrària: 1.836 milions, al 1990; 1.949 milions, al 1991; 2.535 milions, al 1992. En matèria d'indústria, tecnologia i formació -llegeixin els pressuposts-: 700, 980 i 1.745, als 1990, 1991 i 1992, respectivament. En promoció turística: 525 milions, 800 i 840, respectivament. En infraestructura turística: 7.000 milions de pessetes gastats i pagats en dos anys. En transports i comunicacions: 12.000 milions de pessetes en tres anys. En infraestructura hidràulica: 1.000 milions, al 1990; 893, al 1991; 2.194, al 1992, 15.000 en depuradores.

I he de parlar de temes dels quals es parla poc, de cultura. El Pla de construccions de pistes poliesportives genera inversió induïda per més de 3.000 milions de pessetes. El Pla de millora de façanes, que és de 100 o 150 milions anuals, indueix a una gran construcció en els municipis. Hi ha uns programes d'educació que intenten afavorir el món de la cultura cap a l'empresa. Hi ha unes grans inversions cap a les universitats.

Aquesta mostra d'actuacions continua i es completa al 1993 amb la novetat del Pla de comerç, amb una despesa plurianual de prop de 4.000 milions de pessetes. I durem a terme enguany l'execució del Pla de desenvolupament de les zones agràries 5b, amb més de 3.500 milions de pessetes, sense que ens hagi arribat cap pesseta del Govern central.

Per altra banda, dins 1993, seran testimonis d'un relleu de plans d'indústria dedicats a modernització tecnològica, incorporació de disseny, formació i estudis, per a la universitat i per als empresaris, amb un import, d'entrada, de 1.000 milions de pessetes que estan pressupostats i, possiblement, dins la línia anticipada de capital risc i d'Isba -abans que en parli el Govern central- farem un esforç suplementari.

Tot el que he esmentat abans contrasta amb les seves afirmacions, i ha donat com a resultat que la variable que més ens preocupa, l'atur, hagi disminuït. Segons les xifres de l'Inem, a 31 de desembre de 1992, a Balears hi havia un 1'17 menys d'aturats que a 31 de desembre de 1991. Xifres seves, xifres de l'Inem. En prenguin nota. I això ho hem aconseguit malgrat vostès; malgrat l'espantós malbaratament de recursos que fa el Govern central. Els vull posar un exemple. Pensin vos-

tès com estam embellint les zones turístiques, quin tipus de promoció feim, i pensin les aprovacions que fa el Govern central. Segons el BOE de 23 de febrer, hi ha una subvenció a fons perdut de 1.887 milions de pessetes per al camp de golf "Los Millares" (Huelva), 240 milions de pessetes per (...) un projecte de menjar ràpid, 195 milions de pessetes a fons perdut per a hotels de Màlaga. Amb doblers nostres. Això és un *fast food* de consumisme. Total: 3.270 milions de pessetes tirats. Conseqüentment, i per tot el que hem dit fins ara, davant la interpel·lació presentada pel Grup SOCIALISTA d'aquest Parlament, he d'assenyalar i denunciar la lamentable actitud d'aquest grup que, amb el contingut i la justificació d'aquesta interpel·lació, no només incideix en els errors sistemàtics de tot l'any 1992 -que ens ha repetit el Sr. Obrador, cosa a la qual ens té avesats-, sinó que també -i això és més greu- pretén, una vegada més, difondre un estat d'alarma social i causar una greu agressió als interessos de Balears.

Segons diu el Grup SOCIALISTA, existeix una crisi econòmica i social a Balears i, pel que sembla, aquesta crisi només rep com a resposta una actitud de paràlisi. En aquest sentit, el Grup SOCIALISTA ha presentat una situació dramàtica, desastrosa. I ja fa temps que ha proposat de manera, per cert, molt imprecisa -a causa del seu profund desconeixement de les coses- una massiva política de despesa pública compensadora. I he de dir que atès el dèbil pols econòmic d'Europa no es podria haver exclòs una recessió a Balears. Però el que és cert és que la resposta de Balears ha estat de resistència acceptable, de manera que hem constatat un sosteniment de l'activitat en un sector clau de la nostra economia. I, com a mostra, Sres. i Srs. Diputats, la despesa real turística dins 1992 ha augmentat quasi un 3%, i ha romput la tendència dels tres darrers anys. Naturalment, ha arrossegat l'economia. Naturalment, hem crescut més que el regne d'Espanya.

En conseqüència, resulta molt preocupant la posició del Grup SOCIALISTA, ja que només una actitud de mala intenció explica la seva trajectòria. En aquests punts he de ser molt clar. La trajectòria del Grup SOCIALISTA, de la qual aquesta interpel·lació és un exemple, només s'explica per la seva deliberada intenció de provocar danys a l'estructura econòmica de Balears, mitjançant la difusió d'idees errònies, amb la finalitat de fomentar pessimisme, desencoratjament i desànim social, que si es consolidés podria originar perjudicis greus a la nostra economia. Ja ho va advertir (...) al 1936, que un dels motors que mou l'economia són les concessions. Precisament per això causa preocupació la provocació d'un estat psicològic de crisi, cosa que es molt comentada en els medis econòmics. Les falsedats poden provocar una crisi psicològica, i d'aquesta pot derivar una crisi econòmica. Això és el que pretenen els socialistes. Desanimar el públic, la societat, els empresaris, els agents econòmics; practicar una política de terra cremada, com ho varen fer al 1979, al 1980, amb la UCD. I ara ho intenten fer a Balears. Tanta sort que les Balears és un país on els mateixos empresaris reaccionen amb fortaleza. Sàpiguen tots d'una vegada que el Govern balear no nega l'existència actual de profundes turbulències, per intentar ser prudents, precisos i

rigorosos en la nostra anàlisi. La nostra responsabilitat i el nostre rigor no ens permeten ser alarmistes. Només ho són aquells que pretenen destruir Balears.

Però encara en podem parlar més. La (...) permanent que el Grup SOCIALISTA, excel·lent partit de l'exterior, fa a la nefasta política del Govern central cap a Balears contribueix a provocar un efecte que detracta de la nostra comunitat de despesa per via dels grans impostos estatals que posteriorment no reverteixen aquí, sinó a altres llocs, una transferència forçosa que crea una certa recessió econòmica. I hem de dir, a més a més, que aquesta sensació de crisi està molt motivada pels nefasts impactes de la política econòmica estatal aquí. Abans de tot s'han de reflectir amb un nivell desmotivador de tipus d'interès, un tipus de canvi sobrevalorat amb dos efectes, només té un fonament: Agressió permanent als interessos econòmics de Balears. Deu anys d'agressió al nostre turisme. Deu anys d'agressió a una política exportadora. Avui en dia existeix un clamor en el regne d'Espanya contrari a la política econòmica del Govern central, que és l'autèntic responsable de l'augment de l'atur, de les suspensions de pagaments, de la morositat i de la desintegració del teixit social. I nosaltres formam part, econòmicament, del regne d'Espanya. I, per tant, sofrim les desgràcies macroeconòmiques i microeconòmiques. Macroeconòmiques: Ha fracassat en el dèficit públic, en la política monetària, en la política fiscal, en el tipus de canvi, en el tipus d'interès. Ha desestabilitzat l'estalvi. Microeconòmiques: Ha fracassat en la competitivitat, no ha sabut posar en marxa cap tipus de mercat, ni el laboral, ni l'industrial, ni el de serveis.

Davant aquest desastre, nosaltres varem fer una triple reflexió. Varem pensar que la seva política econòmica era hostil a Balears, que hi havia un gran segle que acabava i que venien uns canvis polítics a Europa que ens podien crear turbulències.

EL SR. PRESIDENT:

Li prec que vagi acabant, Sr. Forcades, per favor.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISSENDA (Alexandre Forcades i Juan):

Basant-nos en aquest diagnòstic, varem actuar on podem actuar: A recursos humans, tecnologia, finançaments, infraestructura física, comunicacions, qualitat de vida i, aviat, actuarem damunt la fiscalitat, però per baixar-la.

Jo vull acabar -ja que em crida l'atenció el President- amb unes consideracions dirigides als grups. Estiguin tranquils. Nosaltres no caurem mai en aquesta actitud de demagògia, monolítica i avorrida. Nosaltres tenim llibertat de pensament, d'expressió. I ho vull dir

perquè si no, amb la reiteració insidiosa, amb la propagació de falsos rumors que queden escrits, algú pot pensar que fa un bon servei fent-nos un mal clixé.

Aquí hi ha, Sres. i Srs., un respecte a la persona que permet disputes amb educació. I aquí, en aquest grup, cadascú pot ser ell mateix, però l'estructura mental monòtona i el seu tarannà burocràtic, fan que ens jutgin amb ignorància, amb disciplina monolítica.

EL SR. PRESIDENT:

Es ceneixi a la qüestió, Sr. Forcades, per favor.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA
(Alexandre Forcades i Juan):

Sres. i Srs., és possible que la nostra victòria econòmica sigui pírrica. Balears per damunt l'I; Península, per davall l'I. Però el seu fracàs, la seva derrota, és espectacular. No té excuses ni atenuants. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Forcades.

Passam al torn de fixació de posicions.

Sr. Alfonso, per què em demana la paraula? Estam a una interpel·lació. Hi ha hagut la primera intervenció de l'interpel·lant; hi ha hagut una intervenció de la representació del Govern interpel·lada. Ara passam al torn de fixació de posicions dels grups i llavors intervindrà el grup interpel·lant.

Té la paraula, pel Grup Parlamentari MIXT, el Diputat Sr. Pascual i Amorós.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

Si he d'emprar una paraula després de sentir les dues parts que han parlat en aquest debat, és "decepció". És un estat d'ànim que correspon a sentir dues parts; una estira cap a la dreta, l'altra estira cap a l'esquerra, i el país està aturat. Perquè és més important atacar el contrari que resoldre els problemes que tenim plantejats a la societat balear. Aquesta és la sensació que m'ha produït.

Si ens cenyim al Sr. Obrador, curiosament ens diu que l'economia balear està vinculada a l'economia europea, però no diu res de l'espanyola. Jo pens que està vinculada a l'economia europea a través de l'economia espanyola. I que, desgraciadament, nosaltres no tenim competències, més que en una part petitíssima, en política econòmica. Nosaltres podem regular coses a través de l'ordenació territorial, però les eines bàsiques de la política econòmica estan en mans de

l'Estat central. Per tant, una part molt important de la crisi que patim -una crisi certa- és deguda a la política econòmica del Govern central. Però també, tot i deixant a reserva els resultats que surten de 1992, segons els quals el Sr. Conseller diu que hem crescut més que la mitjana d'Espanya -cosa que jo no sé-, durant els anys 1989, 1990 i 1991 vàrem créixer menys que la mitjana de l'economia espanyola. I si ens remuntam al període entre 1986 i 1991, també vàrem anar per davall de la meitat. Vàrem ser dels darrers. Crec que els segons dels darrers, després de Canàries.

Per tant, aquí hi ha una responsabilitat d'aquest govern, també. Aquest govern, en lloc de temperar els cicles i anar a cercar un creixement econòmic sostengut, ha anat a cercar una inflació en la construcció quan es construïa massa, que ha fet que després es construís menys del que s'havia de construir.

Però, a més, estam en una crisi política, i el Sr. Forcades no n'ha parlat. No hi ha hagut resposta del Govern. Hi ha una crisi d'autoritat moral. Jo m'he quedat molt preocupat amb la resposta a una pregunta que acabava de fer al Sr. Conseller de Turisme, quan no m'ha donat lloc a rèplica -perquè m'ha contestat sense dir res- i, després d'haver-li demanat si considerava que estan protegides les Illes ell em diu que si s'hagués aprovat la reforma de la Llei d'Espais Naturals per primera vegada en el gener de 1991 haguéssim pogut fer la campanya. No. No, perquè Eivissa i Formentera no estan protegides, i Mallorca i Menorca, una mica més.

Hi ha una falta d'autoritat moral, Sr. Conseller de Turisme. Perquè ara demanaran a tothom que davalli l'edificabilitat, amb el Pla d'ordenació de l'oferta turística; i determinats senyors lligats al President del Govern augmenten les seves possibilitats de construir.

Hi ha una crisi davant la qual ens trobam amb una guerra amb treves entre el Partit Popular i el Partit Socialista. Els d'aquí ataquen els de Madrid; els de Madrid ataquen aquí. A Madrid no volen comissions d'investigació contra Filesa i contra altres escàndols; aquí no volen comissions d'investigació contra el cas de Bon Sossec. A Madrid pugen els impostos; aquí també els pugen, en creen.

Aquí augmenta la despesa pública. Vostè, Sr. Forcades, diu que han augmentat les inversions, però no ha dit que en dos anys -des que hi ha majoria absoluta- els pressuposts han pujat un 57% de despesa dels quatre primers capítols, de despesa corrent. Fan el mateix que a Madrid. Critiquen els socialistes de Madrid i fan el mateix que ells. Repeteixen tots els seus errors. I les treves. Quan l'un no tira cap a la dreta i l'altre cap a l'esquerra és per impedir la reforma de l'Estatut, per impedir que tenguem autonomia, per trepitjar el petit el petit i mitjà comerç.

EL SR. PRESIDENT:

Fixi la posició, Sr. Pascual. Fixi la posició.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Ja la fix, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Entenc que no, Sr. Pascual.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Per tant, esperarem a les mocions. Però la sensació que tenim és de decepció total i absoluta davant dues forces polítiques que tenen com a objectiu desprestigiar-se mútuament i no construir, ni a l'esquerra ni a la dreta. Esperarem les mocions per veure què en surt, de tot això.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual.

Pel Grup Parlamentari PSM-EEM, per fixar la posició, té la paraula el Sr. Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President.

La veritat és que hem pres, amb tristor, unes quantes notes durant les intervencions del portaveu del Grup SOCIALISTA i del representant del Govern. I, realment, el que aquí s'havia de produir, encara que en menor escala i en el poc temps de què disposam, era un debat de política general, per quant la interpel·lació al·ludia a la crisi política, econòmica i social.

Malauradament, això s'ha reduït a una espècie de frontó, on es demana, en paraules d'un dels portaveus, qui guanyarà. Pareix que el PSOE a nivell estatal i el Grup Popular a les Balears. Ens hem quedat sense saber si qui guanyarà serà, realment, la ciutadania de les Illes Balears. I al marge del PSOE, al marge del Partit Popular, els ciutadans de les Illes Balears, què hi guanyaran, amb el debat d'avui? De moment, jo crec que estam perdent. Esperem quinze dies, fins que venguin les mocions, a veure si sortiran propostes més constructives que aquest trist debat d'avui. Perquè sembla que per als uns l'únic que importa és la justificació política de les decisions del Govern de Madrid i que els altres responen amb una visió idíl·lica de la nostra societat. El discurs del Sr. Forcades m'ha recordat una conferència que no fa molt va fer el President de la nostra Comunitat, quan va inaugurar un club d'un diari local, on veia la nostra societat des de les altures, des del cim de les muntanyes, jo crec que el Govern ha de veure els problemes de la societat des d'en terra, davallant a la ciutat, als pobles, a la pagesia, a les indústries, al turisme. Fins i tot unes xemenies que abocaran

tones de fum a una incineradora eren idíl·liques, vistes des del cim de les muntanyes, Sr. Cañellas.

Però tornarem a la qüestió. Al nostre entendre, ens han de respondre. Hi ha crisi política. Hi ha crisi econòmica. Hi ha crisi social. Efectivament, per al nostre grup hi ha una crisi d'independència política de la majoria dels representants que seuen avui i aquí en nom de les Illes Balears. Hi ha una crisi de dependència política de les ordres que vénen de Madrid. És la tristor que teníem la setmana passada, en veure dos grups que avui es barallen amb males formes però que coincidien totalment quan, des de Madrid, se'ls imposava un model d'Estatut d'Autonomia que respon a la mateixa concepció unitarista de l'Estat. Això és una crisi política. La poca representació amb què actuen els representants de les Illes Balears, el 86% dels diputats que hi ha en aquesta cambra. Una crisi política que hipoteca la nostra consciència de país. Que, fins i tot, deteriora la imatge que hauria de tenir el nacionalisme. Començant per uns grups regionalistes que mai no han pactat programes, contrapartides, per al nostre país, sinó que només han pactat cadires. Això és una crisi política.

EL SR. PRESIDENT:

Es ceneixi a la qüestió, Sr. Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

No sé de què he de parlar, idò, Sr. President. Si aquests no són els problemes econòmics, polítics i socials, no sé de què he de parlar, Sr. President.

Crisi econòmica. Efectivament. Per primera vegada hem passat els 50.000 aturats a la nostra societat. I avui, mentre a Madrid es debat una comunicació del Govern respecte a les possibles solucions al tema de l'atur, quines iniciatives ens hauria de dur el Govern d'aquí, malgrat les poquíssimes competències -cosa que sempre hem reconegut, ja que estam aquí per fer costat en el Govern, sigui del color que sigui? Què podem fer amb les nostres competències per incrementar l'ocupació a la nostra comunitat? La política que practicam, la no ordenació de l'oferta turística que esperam des de fa tant de temps, la política de grans superfícies, la política de ports esportius, és la política més adequada, o no? A part de l'ocupació, aquí hem de debatre sobre aquestes dues botigues que tanquen cada dia des de fa més de dos anys, sobre aquests dos empresaris autònoms que es donen de baixa. Això és crisi econòmica.

El tema social. Aquests dies en què fa fred en el carrer, en què hi ha *overbooking* en els llocs d'acollida de transeünts, les bosses de pobresa són més presents que mai. Hi ha una crisi social. I des del Govern, què podem fer? Des de l'oposició, quines idees podem donar per ajudar a la solució d'aquests temes?

En definitiva, jo crec que el debat és per saber de què ens serveix aquesta autonomia. Si serveix perquè els que defensen la política de Madrid i els que, en teoria, defensen els interessos de les Illes Balears es tirin les coses en cara. Amb l'autonomia que feim, dignificam realment el país? Crec que és hora de prendre la iniciativa. Si volem fer una autonomia històrica, com deia ahir el President del Parlament, hem de començar a donar solucions als problemes que afecten els ciutadans del nostre país. A la sanitat, a l'educació, a l'ordre públic. Ho podem fer amb les competències que tenim? En això sí que tots estam d'acord.

Tal vegada, una de les propostes de resolució de mocions que nosaltres veuríem amb bons ulls seria: Es pot assegurar l'Administració de l'Estat? Es pot assegurar l'Administració de la Comunitat Autònoma per cercar solucions a tots aquests problemes que els uns i els altres hem detectat i que són presents a la nostra comunitat autònoma? D'aquí a quinze dies, tenim cap oportunitat que s'asseguin les dues administracions i cerquin solucions reals per als problemes de la nostra comunitat? D'aquí a quinze dies el nostre grup intentarà fer propostes en aquest sentit. Mentre, anam malament. Aquest debat d'avui indica que començam molt malament aquest període de sessions. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol.

Pel Grup PP-UM, per fixar la posició, té la paraula el Sr. Martínez de Dios.

EL SR. MARTÍNEZ I DE DIOS:

Sr. Presidente, Sras. y Sres. Diputados.

El Grupo Parlamentario PP-UM, que tiene el cometido de dar apoyo al Gobierno de esta comunidad autónoma, al fijar su postura en relación a la interpelación presentada por el Grupo Parlamentario SOCIALISTA, lo hace en los siguientes términos: Se interpela señalando la necesidad de que se establezcan medidas y propósitos para hacer frente a la actual crisis política, económica y social. De la intervención del portavoz socialista se desprende que se refiere a la crisis política, económica y social de esta comunidad, puesto que la concreción de la interpelación es evidente.

Si se ha planteado aquí que existe una crisis política, económica y social en esta comunidad autónoma también se han dejado establecidas de manera clara y precisa dos posiciones respecto a la misma. Por parte del grupo interpelante se establece con toda rotundidad que la existencia de estos factores de crisis se deben única y exclusivamente a la actuación del Gobierno de la Comunidad Autónoma y, especialmente, a la figura de su Presidente. Por parte del representante del Gobierno, en su intervención se han establecido unos criterios de actuación y de Gobierno que demuestran hasta qué extremo está gestionando y, por lo tanto, no hay abdicación de sus funciones.

Por parte del portavoz socialista se nos ha brindado la posibilidad de llegar a una conjunción de voluntades de todos los implicados sociales en esta materia para obtener soluciones. Y entonces, es aquí donde nosotros tenemos que empezar a hacer puntualizaciones y matizaciones. La primera de ellas -puesto que hay esta oferta de colaboración- es preguntarse los resortes que para llevar a cabo una gestión total en los aspectos económicos y sociales, puesto que consideramos que la crisis política no existe y que las simples disfunciones de unos coaligados se han mantenido como una disculpa de crisis permanente para desgastar al Gobierno, con olvido claro y consuelo para nosotros de que el partido interpelante tiene en sus filas tal desunión, tal crisis, que la nuestra -si es que realmente existió- es *peccata minuta* comparada con la que tiene en su seno el PSOE.

En cuanto a la política económica -puesto que se nos brindan soluciones y colaboraciones-, aquí tenemos que señalar que el Gobierno de la Comunidad Autónoma hace lo que puede dentro de los límites que se le han establecido por las disposiciones de sus competencias, que le atribuyen determinados cometidos. Si, pese a eso, la crisis económica en esta comunidad es menos sentida, nosotros nos preguntamos: Si nos pudieran -en ese afán de colaboración- brindar soluciones a través del ejercicio de política fiscal, que no podemos ejercer -y la prueba evidente es que cuando aquí se ha tratado de articular medios fiscales para actuar sobre cuestiones concretas, como era, por ejemplo, el canon del agua, se ha utilizado de manera demagógica para desgastar al Gobierno y no en plan de colaboración-; y cuando se ha pretendido crear el llamado "impuesto ecológico", con la finalidad de que quedasen en esta comunidad recursos que generados en ella van a parar fuera de aquí por las empresas públicas del estado, también se ha hecho una política obstruccionista; por esto nos preguntamos, si hubiese una participación en esta política fiscal del Gobierno a favor de la Comunidad Autónoma, ¿qué despegue no tendríamos? ¿qué cambios no podríamos establecer en nuestra política económica? Pero esto también a través de una política monetaria que hoy tampoco podemos llevar a cabo en ningún sentido, puesto que esto está en manos del Banco de España.

Y en esta línea podría seguir exponiendo, una y otra vez, aquellas cuestiones concretas en que la colaboración -si fuese sincera- del Grupo SOCIALISTA podría mejorar la situación económica de esta comunidad autónoma. En consecuencia, y para terminar, quiero puntualizar que este grupo continuará dando apoyo al Gobierno de la Comunidad, puesto que consideramos que con los medios con que cuenta ha mantenido un equilibrio en lo económico, ha realizado cometidos que, a pesar de las críticas que se han hecho aquí, exceden...

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Martínez, per favor.

EL SR. MARTÍNEZ I DE DIOS:

Ahora termino, Sr. Presidente.

Exceden a las posibilidades con que ha contado.

Y en cuanto a los factores de crisis social, consideramos que existen algunos problemas sociales, pero que esta sociedad balear no tiene crisis de tipo ético ni moral, que es una sociedad bien encauzada, esperanzada y que confía en este equipo de gobierno y en el grupo parlamentario que le da apoyo para seguir adelante en la gestión de la Comunidad y resolver los problemas que hoy le afectan. Gracias por su atención.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Martínez de Dios.

Per al torn de rèplica de l'interpel·lant, té la paraula el Sr. Alfonso.

EL SR. ALFONSO I VILLANUEVA:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

El Grup Parlamentari SOCIALISTA contesta a la resposta que ha donat el Govern, en boca del Sr. Forcades, a una interpel·lació feta al President, del Govern per pura cortesia parlamentària. Com a grup hem de ser cortesos amb el Govern, ja que el Govern no vol debatre, en boca del seu President, els problemes econòmics, socials i polítics d'aquesta comunitat autònoma.

Deim -i crec que bé- que el Govern de la Comunitat Autònoma ha estat nou mesos paralitzat, a causa d'una crisi política, en els moments més delicats d'aprofundiment d'una crisi econòmica que és evident que no és exclusiva d'aquesta comunitat autònoma, sinó que és una crisi econòmica europea o mundial, d'Espanya i, òbviament, d'aquesta comunitat autònoma. Però tots, Europa, Estats Units, Espanya, i no la Comunitat Autònoma, intenten prendre mesures dins l'àmbit de les seves competències per tal de fer més suau la caiguda normal d'un cicle econòmic. Però aquesta comunitat autònoma, no.

Jo no pens contestar al conjunt de despropòsits que, sense ordre ni concert, ha tret aquí el portaveu del Sr. Cañellas. No els contestaré. La veritat és que no val la pena, perquè no per cridar més es té més raó. Es té raó quan s'utilitzen arguments; i nosaltres en donarem, molt ràpidament, algun.

Quina política econòmica s'ha fet des d'aquesta comunitat autònoma? No entrarem en els pressuposts. És una discussió que no val la pena. Les dades del Govern són definitives. Les inversions: A l'any 1990, 21.000 milions de

pressupost definitiu; 11.000 milions d'execució. Al 1991 són paregudes. Son dades del Govern, del compte general.

L'agricultura: Pràcticament desapareguda. La indústria cau en picat. Quins plans d'actuació en la indústria tradicional han presentat en aquesta cambra o han duit a efecte, per via de decrets del Govern? Un pla de reindustrialització absolutament fracassat. Paraules sobre un altre pla de reindustrialització que ningú no sap on és. I la indústria cau en picat.

El turisme. Un famós decret i una llei (el famós decret Cladera i la famosa llei Cladera) que no tenien cap problema, sinó que podrien ser molt positives. Però la gestió d'aquest decret i d'aquesta llei, així com el Govern els va discutir, va provocar el major increment de places hoteleres que mai no s'ha donat en aquesta comunitat autònoma. Un autèntic desastre.

Desenvolupament estatutari: Crisi política. Anem a veure-ho. Què s'ha desenvolupat, de l'Estatut? Síndic de comptes: Fa cinc anys que està aprovada la llei, i el coneixen, vostès? Hi ha cap control dels comptes d'aquesta comunitat autònoma? No n'hi ha.

Consells Insulars. En deu anys, quantes transferències s'han fet? Encara discutim, en aquests moments, i d'una forma molt estranya, la conversió en lleis dels decrets de l'any 1981. S'ha fet una transferència en urbanisme i ara, a través d'un projecte de llei que ens ha duit el Govern, es pretén treure de contingut, absolutament, aquesta transferència.

Síndic de greuges. Avui hem aprovat el dictamen de Comissió. Un any per desenvolupar el síndic de greuges, ens proposen. Nosaltres no creim que el vegem en aquesta legislatura.

Consell econòmic i social. Es troba a l'Estatut, ho recordin. Algú ha sentit cap manifestació del Govern de cara a la creació del Consell econòmic i social? Sí, n'hem sentides. Tot al revés.

Ens han parlat molt del problema de la crisi econòmica nacional. I és certa. Però aquest és un tema que es discuteix a Madrid. Aquí estam al Parlament de les Illes Balears. I en aquests moments es discuteix a Madrid un dels temes més importants: El de l'atur. Per cert, amb un -em permetin que ho digui- ridícul espantós amb les propostes del Sr. Aznar. Que ho discuteixin a Madrid. Els problemes nacionals, que es discuteixin aquí on hi ha representants d'aquesta comunitat autònoma. Estam a les Illes Balears. I davant la situació de crisi en aquestes illes, sense ser catastrofistes, hem de cridar els empresaris, treballadors i el Govern, fonamentalment, perquè creïn confiança. La creació de confiança és donar marcs jurídics adequats, tenir plans directors territorials, no canviar cada dia de legislacions res-

pecte a espais naturals, etc. Això és donar confiança, i no només paraules.

El problema és que el Govern ha volgut tancar els ulls a la situació de crisi. I no hi ha res pitjor que tancar els ulls davant una situació de crisi. Ningú no s'ho creu, quan diuen que no estam malament. Estam malament, però podem millorar. Això és el que vostès han de dir; i no dir que tota la culpa és de Madrid o d'Europa. La crisi és un problema de Govern, de societat civil i de cada un de nosaltres. No hi ha només un govern, i nosaltres no ho hem dit mai.

Jo crec, Sr. Forcades -i només li vull contestar a això- que el major mal que ha fet algú a l'estructura econòmica d'aquesta comunitat autònoma l'ha fet el Govern de la Comunitat Autònoma. Precisament per canviar constantment de legislació. Per dir avui que protegeix i demà desprotegir; per fer un pla de reindustrialització que fracassa d'una forma absoluta, etc. El major mal l'han fet vostès. I la responsabilitat, Sr. President del Govern, és, en una part molt important, seva.

Els podríem demanar on és el pla de director territorial previst a la llei; on és el famosíssim pla de l'oferta turística que havia d'haver sortit en el mes de juliol; quan discutirem un dels tants plans de desenvolupament regional; quan es plantejarà seriosament un programa de formació ocupacional. I podríem continuar.

La màxima del Govern del Sr. Cañellas ha estat no molestar ningú. I això, en èpoques de bonança i de creixement econòmic accelerat pot anar molt bé. En èpoques de crisi, Sr. Cañellas, s'ha de governar. I vostè no en té pràctica. Gràcies.

(La Sra. Vicepresidenta primera substitueix el Sr. President en la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Alfonso.

En el torn de contrarèplica, té la paraula el Conseller Sr. Forcades.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA
(Alexandre Forcades i Juan):

Sres. i Srs. Diputats.

Intentarem continuar donant xifres, perquè quedin en el diari de sessions. Perquè a vegades el cor no basta per parlar.

Quina política econòmica es pot fer amb un mibor 18'80, 19, 18'15...? És que creuen que nosaltres volem ser còmplices de tirar 300.000 milions de pessetes, quan amb una baixada de 2 punts del tipus d'interès, per fer inversions, tot s'arreglaria?

I parlant de passivitat, de qui? És passivitat, per exemple, fer un pla de comerç? És passivitat fer un pla d'indústria que funciona -i els que no ho saben, pitjor per a ells? És passivitat aprovar un projecte d'oferta complementària? És passivitat fer un pressupost de 48.000 milions de pessetes? És passivitat executar 25.000 milions de pessetes, en xifres que he donat i que consten en acta? És passivitat fer un cicle de reflexió econòmica amb la participació de més de 1.000 agents econòmics, amb presència d'experts de tot el món, per contrastar les nostres polítiques?

O no deu ser passivitat dir que no hem de devaluar i fer dues devaluacions, quan les regions han perdut mils de milions, quan el poble ha perdut milions de divises? O fer una llei de vaga, amb la qual no sé què passa -ara la fan, ara no la fan? No deu ser passivitat fer un *decretazo* que ens ha creat 13.000 mancances de llocs de treball, per estalviar, el Govern central, 96 milions de pessetes? Això són dades.

És passivitat pagar 48.000 milions de pessetes? I què passa amb l'atur? Ho repetesc: L'Inem no és nostre. L'Inem no funciona. Totes les enquestes d'avui en dia diuen que les Balears són l'únic poble, l'única regió del regne d'Espanya, en què la possibilitat d'estar aturats és la més baixa, i que, per cert, hi ha un alt percentatge d'aturats que no cerca feina, com a conseqüència del nivell de vida de Balears. Això ho diuen les estadístiques.

No és donar xifres dir que a 31 de desembre de 1992 hem tengut un 1'17% menys d'aturats que l'any passat? I saben vostès que han caigut un 30% els contractes de formació? Que els contractes signats entre gener i març de 1992 varen baixar només un 1%, i que després del *decretazo* varen baixar un 30%? Això sí que és passivitat.

I l'atur. El Ministeri de Treball va fer una comissió d'experts per parlar de l'atur, encapçalada pel Sr. Julio Segura, que és un socialista honrat, competent. És un catedràtic que ha dit que els socialistes s'han carregat la indústria. I ha proposat dotze mesures, que el Govern està aplicant en un sentit invers. Va dir que els contractes de formació han de baixar tres mesos; els han augmentat.

I els grans desequilibris, aquesta inflació dual, que fa que en aquest moment la indústria se'n vagi per avall. Ningú no pot fer indústria a Balears; ningú no pot fer indústria a Espanya. Perquè els servicis no tenen competència. I el dèficit descontrolat? I el deute descontrolat? I el sentit d'estalvi? I que les importacions superen les exportacions?

Sres. i Srs. Diputats, hi ha un programa d'industrialització segons el qual hem tengut una inversió induïda de més de 3.000 milions de pessetes en tres

anys, ens hem modernitzat públicament. Aquí, públicament, han dit els sabaters que hi ha un pla de planificació que vostès ignoren. Perquè vostès munten uns espectacles; i UGT i Comissions Obreres, amb el Sr. Villalobos, organitzen una roda de premsa sobre l'atur. Sort que el Sr. Solchaga va sortir el mateix dia i va dir que hi havia 3 milions d'aturats. Un desastre.

I el turisme. El president d'Afta acaba de dir, avui, davant 5.000 agències de viatges que Balears tindrà enguany una bona aflluència turística, que Balears és el millor destí turístic del món en qualitat de serveis. Balears ho ha entès; Balears, en deu anys, ha prosperat. És la millor demanda exterior del Regne Unit. Mallorca manté el liderat des de fa deu anys com a destí turístic d'Anglaterra, i els deu contraris han desaparegut. Estam els primers, amb un 18% d'estim de mercat. I hi ha gent molt menys pessimista que jo, perquè pensen que encara som molt més competitiu del que diuen.

En una paraula, jo voldria acabar dient que jo no he insultat. Que davant un Robespierre vull ser un Condorcet, i que els que són mestres en crisis, els que s'han carregat el regne d'Espanya, un país que prosperava al 1982 i al 1983, no tenen dret a venir aquí, a Balears, a donar-nos lliçons. Gràcies, Sr. President.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Forcades.

II.2) RGE núm. 3678/92, presentada pel Grup Parlamentari MIXT, relativa a política del Govern de la Comunitat Autònoma en relació a l'organització i al funcionament dels Consells Insulars.

Passam a la següent interpel·lació, que és la 3678, presentada pel Grup Parlamentari MIXT, relativa a política del Govern de la Comunitat Autònoma en relació a l'organització i al funcionament dels Consells Insulars. Té la paraula, pel grup interpel·lant, el Diputat Sr. Vidal i Juan.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sr. President, Sres. i Srs. Diputats que tinguin l'amabilitat d'escoltar-me.

Com a qüestió prèvia a aquesta interpel·lació sobre política general del Govern de la Comunitat Autònoma en relació a l'organització i al funcionament dels Consells Insulars en la seva vessant autonòmica, voldria dir que hi ha moltes maneres de matar mosques, també, però que aquest diputat que els parla creu que la millor manera que no hi hagi mosques és crear un ambient net. I dic això per avisar tant els que estic segur que estaran d'acord amb el que vol ser aquesta interpel·lació, com els que diran que hi estan d'acord i tal vegada, en el fons, no hi estan, com els que s'hi oposaran i, en el fons, li donarien la raó. Això pareix molt

complicat, però ho dic perquè ningú no pensi que he canviat d'actitud en els anys que duc ficat en política en aquesta comunitat autònoma; i no només des que hi ha autonomia, sinó des de la pre-autonomia, i des d'abans, quan no estava ficat pròpiament en política però intervenia en diaris i altres manifestacions. I anem al gra, perquè si no s'acabarà el temps.

Des de fa molt de temps, els Consells Insulars i, més concretament, la seva integració com a ens autonòmics, ha estat motiu de preocupació dels responsables de l'Administració de la nostra comunitat i, en general, de tots quants ens ocupam de tasques polítiques en aquestes illes. Cosa més que lògica, sobretot, si tenim en compte la necessitat de determinar el paper d'aquestes institucions que governen les Illes com a òrgans d'administració local i que, en la seva vessant autonòmica, necessiten, precisament, la determinació del seu paper d'acord amb les facultats que els atorga l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears.

No podem oblidar que fins i tot en el moment del seu naixement, ara fa exactament deu anys, la Comunitat Autònoma balear sorgeix, s'estructura, des de cadascun dels Consells Insulars, tenint en compte que són els membres elegits en els distints consells els que conformen el Parlament de les Illes Balears. Però, clar, l'Estatut -perquè no pot ser d'altra manera i perquè d'altra forma no caldria ni tan sols l'existència de la nostra comunitat autònoma- atorga als Consells Insulars la responsabilitat d'assumir el govern, la representació i l'administració en els distints àmbits competencials i, en conseqüència, la capacitat de decisió en totes les qüestions que l'afecten. Pel que s'entén, el Govern de la Comunitat Autònoma tindrà sempre la responsabilitat en les qüestions d'interès general de la regió i, per tant, li correspon, també, la coordinació i l'organització respecte dels ens autonòmics de cada illa.

D'aquí, pel que respecta a aquesta part de l'Estatut, que es decidís, en primer lloc, l'elaboració de la Llei dels Consells Insulars per regular les seves funcions autonòmiques, la qual cosa no va ser fàcil ni ràpida i, per tant, tampoc improvisada. Perquè jo voldria -i tal vegada així s'expliqui un poc el meu *introito*- remuntar-me fins i tot a l'any 1986, quan es va fer una reunió d'una ponència sobre la Llei dels Consells Insulars i es va convidar el subsecretari d'Administració Territorial -que en aquell temps era el Sr. Luciano Parejo-. Va sortir a tots els mitjans de comunicació d'aquestes illes, en grans titulars: *"Las competencias que les sean transferidas podrán ser reasumidas por el Gobierno autónomo, si lo estima oportuno. Los Consejos Insulares estarán subordinados a la Comunidad Autónoma..."*, a part d'al·lusions personals a la meua persona, ja que, pel que es veia, jo era un extremista i un insularista, en el sentit pejoratiu i no en el sentit melioratiu amb què ara molts també ho volen ser.

Llavors deia: *"Aquí acaba, pues, la intención expresada por el Presidente -aleshores ho era- del Consell Insular de Ibiza, Cosme Vidal, que exigíó reiteradamente una autonomía desmesurada, que podía sobrepasar incluso los topes previstos en el mismo estatuto de autonomía"*. No, senyors. No es tracta d'ultrapassar l'Estatut d'Autonomia, sinó que es tracta, simplement, de complir-lo, de desenvolupar-lo. Jo record que ahir el President del Parlament deia molt encertadament en la seva intervenció que així com podíem considerar positiu l'avanç en el procés autonòmic en el conjunt de la nostra comunitat autònoma, havíem de recordar que encara no s'ha acomplert el que diu l'article 148 de la Constitució. Jo avui només dic aquí que pensem si pel que fa a aquesta part del nostre Estatut d'Autonomia se n'ha complert l'article 39.

Però tornant al que dèiem, quedava pendent la part més important del nostre desenvolupament autonòmic, que és transferir o delegar i, abans de fer-ho, regular l'exercici de les competències de la Comunitat Autònoma als Consells Insulars. Fins i tot es pot afirmar que això no representa res més que complir el que disposa l'Estatut. I, per altra banda, no ha de suposar cap mancança de poder que l'Estatut atorga al Govern regional. És clar que és una feina molt difícil i quasi impossible, si no s'aconsegueix, prèviament, un consens mínim. Igual que en el cas de la Llei dels Consells Insulars, tal com es va fer.

No obstant aquest necessari condicionament, el Govern, de forma unilateral -com li toca- però sense consultar abans amb les forces polítiques representades, ha elaborat ara un projecte de llei a partir d'un avantprojecte que ja coneixíem fa temps i que des del primer moment ens va espantar i preocupar. Un projecte que ja ha entrat en el Parlament per a la seva tramitació i que abans ja havia estat objecte per part d'aquest diputat de diverses preguntes davant del plenari i d'una advertència -si es pot dir així- en el debat de l'estat de la Comunitat Autònoma, en el qual vaig dir al Molt Honorable Sr. President de la Comunitat Autònoma -i ho llegesc del diari de sessions-: "Li vull dir, i aquí estan les ombres de futur, que ens preocupa que no s'hagin arribat a aclarir aquestes notícies sobre la manera com es faran les transferències en els Consells Insulars, quan es parlava de la creació de nous òrgans per a la gestió de les qüestions que es transfereixen als Consells Insulars, en referir-se a uns projectes de llei que té el Govern balear sobre organització i funcionament intern dels Consells".

Tot i tenint en compte que aquesta interpel·lació va ser formulada en el decurs de l'anterior període de sessions -concretament el 5 de novembre de l'any passat-, en aquests moments, el fet que el projecte en qüestió ja es trobi en tràmit parlamentari no la desvirtua, sinó que li dona, encara, més vigència. Perquè, a part de l'esmena a la totalitat que hem presentat per motius concrets -i no els llegiré, perquè, a més s'ha encès el llum vermell, i li demanaria al Sr. President mig minut per acabar- cal més que mai interpel·lar al Govern dins un ànim constructiu, i amb el desig de contribuir a una reconsideració, que seria la decisió més encertada,

així com saber si el Govern ha sopesat la conveniència que -abans de continuar amb la tramitació parlamentària d'un projecte de llei ja polèmic i que, per altra banda, modifica importants articles de la Llei de Consells Insulars- es reunís a totes les forces polítiques representades en aquesta cambra per tractar de consensuar, com sigui possible, una qüestió tan transcendent per a la nostra comunitat autònoma com aquest procés de transferències o delegació de competències en els Consells Insulars.

Fins aquí aquesta interpel·lació, que hem hagut de formular, per les raons esmentades, un poc fora del temps en què la volíem fer; en unes dates coincidents, precisament, amb les jornades commemoratives del desè aniversari del naixement de la nostra comunitat autònoma. Una circumstància que hem volgut tenir molt en compte -i d'aquí ve el que hem dit abans- a l'hora de fer la nostra exposició, que consider moderada, i des d'una perspectiva constructiva que li volem donar.

Esperam igualment que la contesta del Govern -i no m'importa qui contesti del Govern, perquè em remet a l'article 152 i em sentiré molt honrat em contesti qui em contesti- permeti un desenllaç en la mateixa línia, i no faci falta el que és habitual després d'una interpel·lació: La corresponent moció. I, si se'm permet, dir: Així sigui. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Vidal.

En representació del Govern, té la paraula el Conseller Sr. Gilet.

EL SR. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA (Francesc Gilet i Girart):

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Jo li agraesc al Sr. Vidal, interpel·lant, que admeti la llibertat del Govern i la resposta d'aquest Conseller. Ara, també li he de dir que m'ha fet la impressió que hi havia un cert esforç per mantenir el contingut de la interpel·lació, i que realment no he entès molt bé la darrera petició, així com ha acabat. Supòs que a la rèplica posterior especificarà clarament quina és la petició que pot estalviar una moció. Perquè realment, la política general del Govern de la Comunitat Autònoma respecte a l'organització i al funcionament dels Consells Insulars en la seva vessant autonòmica està suficientment contestada. És a dir, en el moment en què es produeix l'aprovació, per Consell de Govern, d'un projecte de llei sobre l'exercici de les competències transferides o delegades als Consells Insulars i aquest projecte té una entrada dins aquest Parlament per a la seva tramitació, la política general del Govern en qüestió d'or-

ganització i funcionament queda -entenc jo- suficientment clara en el contingut del projecte de llei.

Que representa un desplegament de l'article 39 de l'Estatut d'Autonomia? En certa manera entenc que no. Representa, en tot cas, el desplegament pel que fa a l'organització interna de la Comunitat Autònoma i, concretament, dels Consells Insulars com a entitats de caràcter autonòmic, com a òrgans -com diria Maurice Duverger- de caràcter autonòmic, i no en el sentit de corporacions de dret local que tenen la seva pròpia legislació. Per tant, no crec que sigui un desplegament de l'article 39.

L'òrgan que té aquesta funció de desplegament dins el nostre Estatut és la Comissió Tècnica Interinsular, la qual eleva les propostes a aquest Parlament per a la seva tramitació, posteriorment, com a proposició de llei, una vegada que és admesa per aquesta cambra, o presa en consideració pel Ple d'aquesta cambra. En aquests moments ens trobam amb la tramitació de tres propostes de textos articulats i una reunió pendent de la Comissió Tècnica Interinsular sobre acció social, que es produirà demà.

Ara, una vegada que s'hagi cobert -com es va aprovar pel passat Consell de Govern- el tràmit de presentació davant la Comissió Tècnica Interinsular de les transferències que fan referència a les inspeccions tècniques de vehicles, entenem que queda tancat aquest període, aquest tipus de qüestions que afectaven l'antic Consell General Interinsular, de difícil tramitació. I estic absolutament convençut que vostè, dins aquesta línia de diàleg, entendrà que no ha estat senzill refer el que s'havia de fer a l'any 1981 i ajustar-ho a una llei, a una terminologia jurídica i a una infraestructura jurídica com les que actualment tenim.

A partir d'aquí s'establirà el *modus operandi* d'aquestes futures transferències del 39, que s'acosten i estan dins la via del que és la intenció del Govern -ens referim a cultura i esports; a agricultura, amb la problemàtica de la política agrària comunitària-, però que deixarem de banda, i segurament donarem una solució adient al que són les necessitats i els desitjos dels Consells Insulars dins un pròxim període de sessions. Estic absolutament convençut que podran entrar dins aquests textos articulats, dins la Comissió Tècnica Interinsular, per a la seva tramitació durant l'any 1994.

L'únic que puc entendre, ja per acabar, és que vostè parla d'una passivitat, o una no activitat pel que fa a la discussió d'un projecte de llei important. Perquè entenc que el projecte de llei sobre l'exercici de les competències transferides o delegades als Consells Insulars és important, ja que representa una part de l'estructura organitzativa i jurídica de la nostra Comunitat. Vostè parla d'una via no consensuada amb anterioritat a la presentació en aquest Parlament.

Ara bé, jo no consider de cap manera que això sigui obstacle perquè, una vegada superat l'obstacle d'una esmena a la totalitat que vostè ha presentat, sigui possible, en certa

manera, arribar a vies de màxim consens, sempre que establim clarament quines són les diferències i quin és el camp de joc en què aquestes diferències s'han de llimar i han de desaparèixer. Entrar més endins en el projecte que tractam seria discutir-lo. I jo entenc que no és aquesta la intenció de la seva interpel·lació, sinó purament i simple saber quina és la política general del Govern pel que respecta a l'exercici i a l'organització dels Consells Insulars com a entitats autònomes, o de règim autonòmic. I jo pens que la resposta a aquesta política general està suficientment clara amb el projecte de llei presentat; projecte de llei que discutirem en dates venidores. Res més i moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Gilet.

Passam al torn de fixació de posicions. Pel Grup PSM-EEM, té la paraula el Sr. Orfila.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Si els he de ser sincer, quan vaig llegir al BOPIB aquesta interpel·lació la meua primera reacció va ser de desconcert. "Política general del Govern de la CAIB respecte a l'organització i al funcionament dels Consells Insulars en la seva vessant autonòmica". Què devia voler dir? Però ha tengut política, el Govern de les Illes Balears, respecte dels Consells Insulars? És possible interpel·lar respecte d'una política inexistent?

Després, havent parlat amb el digne representant del Grup Parlamentari MIXT, vaig començar a entendre de què anava el tema. Es tractava de sortir al pas d'un nou intent del Govern de passar per damunt d'aquest destorb que són els Consells Insulars. I a l'hora de preparar aquesta breu intervenció em vaig voler demanar: Quina política ha impulsat el Govern respecte dels Consells Insulars, aquells pilars bàsics de la nostra autonomia, segons la cèlebre frase del recentment estrenat portaveu de Grup PP-UM?

Mentre no es va comptar amb la Llei de Consells Insulars, l'actitud des del Govern era la d'aquell pare que, mostrant les seves possessions al fill, li diu allò de: "Veus, fill meu, totes aquestes competències? Idò si et portes bé, algun dia seran teves". Però va passar el temps, i al cap de sis anys -sis anys- de comptar amb l'Estatut d'Autonomia, un bon dia els Consells varen assolir la majoria d'edat. Ja eren grans. Ja tenien una llei que desenvolupava l'Estatut en aquesta vessant. Res no podia impedir que els Consells reclamessin a son pare la legítima part de les competències que l'Estatut els atribuïa com a pròpies. Festa gran. I els més innocents, els incauts, es varen imaginar que aquella gran passa endavant -com deia també aquest recentment estrenat porta-

veu del PP-UM- havia de significar forçosament que s'obrisin les portes per tal que els Consells es poguessin transformar en els òrgans de govern i administració del territori insular, potenciat amb àmplies competències i un adient suport financer, tal com diu l'exposició de motius de la Llei de Consells Insulars, aprovada el 13 d'abril de 1989.

1990, 1991, 1992 i 1993: Quatre anys. Quatre anys; i d'aquell llistat de competències assumibles, només una s'ha fet efectiva per llei d'aquest Parlament, a proposta d'un grup de l'oposició, no del Govern. Una única proposta, una única llei que atribueix com a pròpies les competències d'urbanisme i habitabilitat. Era l'any 1990. Però encara no havien passat dos anys i el grup que dóna suport al Govern, és a dir, el que defensa la política del Govern, ja presentava a través de la iniciativa de quatre membres de la Comissió Tècnica Interinsular una proposta de modificació del punt 2 d'aquella llei d'atribució de competències; proposta que, per cert, va suscitar una controvèrsia encara no esgotada, la tramitació de la qual es troba actualment suspesa per acord de la Mesa del Parlament de dia 14 d'abril de 1992, i que ha merescut un dictamen -encarregat per aquesta casa- de la Universitat de les Illes Balears que adverteix que es podria caure en la inconstitucionalitat si s'arribés a aprovar. Un primer intent de modificació *a la brava* -com diuen en castellà- que es va demostrar impresentable. No es podia agafar per cap banda.

Parlam, Sres. i Srs. Diputats, de la primera i única competència atribuïda als Consells per llei d'aquest Parlament. Però no hi ha un primer intent sense un segon. I la setmana passada vàrem tornar a debatre un nou intent des del Govern de recuperar part de l'única competència atribuïda als Consells, amb motiu del debat sobre els parcs tecnològics, possiblement amb trets clars, també, d'inconstitucionalitat. Són exemples de la relació del Govern amb els Consells, en la seva vessant autonòmica. Però no podem ser parcials. El Sr. Gilet ens ha dit que el Govern tenia més projectes presentats.

Un dia, finalment, el Govern es va deixondir i va remetre -al maig de 1992- la proposta d'un primer gran bloc de competències per als Consells. Tres. Com les "tres maries", vaig gosar qualificar-les. I per redactar les tres propostes de text articulat d'atribució de competències devien triar el més llestets de l'equip. Com que són les primeres, és qüestió de quedar bé. Equivocacions en dates, equivocacions en els articles de les lleis que se citen, contradiccions amb la Llei de Consells Insulars, faltes d'ortografia, equivocacions a les sumes a l'hora de fer les valoracions de les competències que s'atribueixen, manca de documentació... Impresentables. Tant, que després de passar els filtres del Govern que ho va aprovar -no entenem com- i de la CTI, que també es va fer la sorda a les advertències formulades per l'oposició, la Mesa del Parlament, finalment, no les va admetre a tràmit, amb les mateixes argumentacions que havíem fet els pobres representants de l'oposició, als quals se'ns va culpar, en el debat, de bloquejadors. No faré esment de la història posterior. Perquè, de vegades, el silenci pot ser més eloqüent que mil paraules. Eren les primeres propostes d'atribució de compe-

tències per part del Govern, que, una volta aprovades, haurien fet possible que el Govern mantingués una política respecte del funcionament i de l'organització dels Consells Insulars.

Com podem interpel·lar, per tant, al Govern, per una política que no té? Però, ai! El Sr. Vidal, sabent molt bé que aquesta és la realitat, ha volgut avui avançar el debat que haurem de tenir properament respecte del projecte de llei que el Govern ha presentat en aquest Parlament i que es refereix, precisament, a l'execució de les competències transferides o delegades als Consells Insulars. I aquí sí -i acab, Sr. President- que podrem discutir, sobretot, aquesta política del Govern que pretén, com es veurà, entre altres propostes brillants, crear dins el Consell un òrgan que furta al Plenari les seves funcions de control democràtic, contradu de manera flagrant la Constitució, estableix uns mecanismes de control des del Govern de les competències atribuïdes i en crea, fins i tot, una alta inspecció, i entra en el detall de dir als Consells com s'han d'organitzar i com han d'exercir les competències que se'ls atribueixin.

Llavors, Sr. Vidal, -i acab- quan discutim aquest projecte de llei direm tot el que pensam -i és molt- sobre l'actitud del Govern, sobre la política que tindrà, després, respecte de l'organització i del funcionament dels Consells. Mentre, no hi ha política. No podem interpel·lar al buit. I mirin, Sres. i Srs. Diputats, si és així, que pel que fa a l'exercici de l'única competència atribuïda als Consells per llei -aquesta d'urbanisme i habitabilitat de què parlàvem- el Govern incompleix de forma flagrant el que disposa l'article 24 de la Llei de Consells Insulars, ja que no remet anualment al Parlament una comunicació referida a l'exercici d'aquestes competències. Els Consells incompleixen perquè no remetent la memòria, però el Govern és incapaç de fer-los complir.

Certament, Sr. Vidal, si un dia els Consells arriben a tenir competències -que no sabem quan serà- ens haurem de preparar per presentar interpel·lacions com la seva. Mentre, existeixen per al Govern els Consells Insulars en la seva vessant autonòmica? Em cregui, Sr. Vidal, que esperarem amb interès la moció subsegüent; però molt em tem que en aquesta qüestió sigui batre ferro fred, i que, finalment, no aconseguim matar les mosques de les que vostè parlava, a no ser que el Govern -i no ho creim, sincerament- arribi a retirar aquesta llei.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila.

Pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, té la paraula el Sr. Triay.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

Hem de constatar que en matèria de Consells Insulars vivim un procés d'involució. Que la filosofia que vertebrava l'Estatut d'Autonomia, que és la descentralització política, realment, no tan sols està congelada, sinó que està retrocedint respecte al que s'havia iniciat en els darrers anys. I és difícil, després de les intervencions que ja hi ha hagut, dir coses especialment novedoses sobre aquesta qüestió, perquè jo em podria subscriure, pràcticament al cent per cent, al que acaba de dir el Sr. Orfila, portaveu del Grup Parlamentari PSM-EEM.

Després de deu anys de l'Estatut d'Autonomia, el procés de transferències s'ha limitat a la transferència d'urbanisme -per iniciativa de l'oposició, hem d'insistir-, prou combatuda des del Govern. Jo tenc gravades -per tenir-les presents sempre que surti aquest tema- les paraules amb què se'ns va fer responsables davant la història de l'inici d'un procés de dissolució de la Comunitat Autònoma en tres. Però el llarg llistat de l'article 39 es va aturar aquí. I, a més, el Govern incompleix l'obligació de dur al final del primer trimestre de cada any un dels mecanismes de control i de participació parlamentària en la gestió dels Consells Insulars, que és la memòria de gestió en la matèria transferida. Tot l'any 1991 acabat, i encara esperam que el Govern compleixi aquesta obligació, a punt que caigui ja el primer trimestre de 1993 i que, per tant, hagin de dur la memòria de 1992.

La Llei de Consells Insulars, com que no els agrada, la consideren lletra morta. Es veu en els intents de mossegar aquesta llei, com amb el parc d'innovació balear -com vaig tenir ocasió d'explicar l'altre dia-, i amb l'intent de modificació de la llei de transferències en matèria d'urbanisme. Amb l'incompliment de la Llei de Consells Insulars a les propostes que es duen a través de la Comissió Tècnica Interinsular. Aquestes tres petites transferències, que incompleixen clarament la Llei de Consells Insulars en el que suposa de càlcul de cost efectiu. I el càlcul de cost efectiu no és una formalitat burocràtica; no és un timbre o un segell. El càlcul de cost efectiu, en la filosofia de la Llei de Consells Insulars, és l'única i la màxima garantia que les Illes que tenen un servei més desenvolupat que un altre tinguin un finançament adequat perquè el puguin desenvolupar en el mateix nivell que les altres. Per tant, és la garantia màxima de les Illes en serveis amb baixa implantació. No és una burocràcia. No és un tràmit innecessari. No és una formalitat. És un element de contingut.

I sobre el projecte de llei que ha motivat, en certa manera, aquesta interpel·lació -encara que els fets ja l'han superada, crec jo-, simplement unes pinzellades, perquè serà objecte d'un debat important. Nosaltres presentarem esmena a la totalitat a aquest projecte de llei, per tres raons que simplement citaré. Perquè crea tuteles polítiques als Consells Insulars en matèries que se'ls atribueixen com a pròpies, a través de mecanismes excessius de coordinació i control

absolutament oberts i discrecionals en mans del Govern. Perquè exclou als membres electes de cada Consell Insular que integren el ple de la corporació de la participació, la informació i la presa de decisions; i per tant, estam davant un procés absurd, que farà que com més poder tinguin els Consells Insulars menys participació tinguin els membres elegits pel poble per formar aquesta institució insular: I, en tercer lloc, perquè consagra, de manera definitiva, un autèntic error, que voldríem veure superat, de doble règim jurídic, doble règim econòmic i doble règim polític dins cada Consell Insular.

I per concloure la nostra fixació de posició, voldria dir que nosaltres creim que en el tema dels Consells Insulars s'hauria de fer el màxim esforç perquè no fos un tema d'enfrontament constant. Que s'hauria de superar aquest tipus d'enfrontament en matèries que per a la nostra comunitat tenen un caràcter gairebé constituent. Que hi hauria d'haver un canvi de rumb en el plantejament del Govern sobre aquestes qüestions. Que és necessari un acord polític important, amb voluntat d'estabilitat, que resolgui les qüestions de fons -que jo consider erròniament plantejades en el projecte de llei que el Govern ha enviat al Parlament- i que fixi un calendari real de desplegament de l'article 39. Crec que aquesta seria la nostra posició constructiva en relació al tema que avui es planteja en aquesta cambra. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay.

Pel Grup PP-UM, té la paraula la Sra. Cava de Llano.

LA SRA. CAVA I DE LLANO:

Muchas gracias, Sr. Presidente.

Mi intervención va a ser muy breve, para apoyar lo manifestado por el portavoz del Gobierno. De la exposición efectuada por el interpelante, el Sr. Vidal, deduzco que ha habido una parte expositiva, un *introito*, en la cual ha hecho mención a su postura insularista, y una parte del cuerpo de su interpelación consistente en cuál es la política del Gobierno en materia de Consejos Insulares.

Yo creo que la política del Gobierno está plasmada en el proyecto de ley presentado sobre transferencia de los Consejos Insulares. Por lo tanto, me parece totalmente extemporáneo que hoy estemos debatiendo este tema. Y de ahí que los portavoces que han intervenido hayan estado hablando de la ley en sí, cuando no creo que sea el momento oportuno, al haber sido ya admitido a trámite por la Mesa el proyecto de ley sobre esta materia.

No voy a entrar a debatir ni a intentar desvirtuar lo que han manifestado los grupos políticos de que las transferencias nos van llegando de forma muy lenta. El camino es largo; vamos despacio. Pero también quiero apelar a la conciencia de los grupos de la oposición y que hagan un examen de conciencia para ver si ellos reflexionan y piensan si quizá son ellos los que están obstruyendo este proceso. Muchas gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Cava de Llano.

Per al torn de rèplica, té la paraula el Sr. Vidal.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Sr. Gilet, no ha estat per una cortesia meua, que vostè hagi pogut intervenir; ha estat senzillament perquè l'article 152 del Reglament d'aquesta cambra faculta així el Govern per poder contestar a qualsevol interpel·lació. Però ni l'article 152 ni cap altre article legal em pot donar a mi la facilitat de paraula per explicar-me prou bé perquè vostè m'entengui, ni a vostè la capacitat de comprendre'm. O és que dissimula per no comprendre'm. Perquè jo li voldria dir que a part d'aquesta facultat del Reglament, jo som conscient que em dirigesc a l'Executiu, però mir el cap de l'Executiu, i tenc confiança que hi hagi seny i m'entenguin quan jo he dit que el que vull és que no hi hagi mosques, per no haver de matar-les. Si vostè, Sr. Gilet, es capfica a posar les mosques les haurem de matar. D'una manera o d'una altra.

Jo li vull dir molt clarament que avui i aquí he volgut tenir, precisament, una punt de sentit comú. Ens trobam a unes dates commemoratives i crec que una treva és important. Però li vull dir que sigui conscient vostè -i dic vostè perquè és el que ha intervingut aquí, és l'adjunt a Presidència i podria ser (i Déu faci que no ho sigui, perquè em sentirà el dia de l'esmena a la totalitat) el cap pensant d'aquest projecte de llei- que per construir la nostra comunitat autònoma, per fer aquest país balear -que no està fet, encara-, s'ha de fer de baix a dalt. D'aquells pilars que deia el Sr. Huguet -que avui m'ha desagradat que s'estrenés, precisament, com a portaveu en aquesta qüestió, perquè jo he renunciat als royalties que em corresponen i se li atribueix a ell, per això dels tres pilars que són els Consells Insulars per a aquesta comunitat autònoma; però el meu amic el Sr. Fraga el deu tenir retengut a Menorca-, per amunt; no de dalt per avall.

Si vostè, Sr. Gilet, pogués ser l'autor d'aquest -per a mi, desafortunat- projecte de llei i vol que hi hagi mosques, jo li torn a repetir que voldria que no n'hi hagués. I per això li he dit. Perquè, a part del que puguin dir, un projecte de llei es pot retirar. I això seria un gest que honoraria aquest executiu i el millor gest commemoratiu d'aquests deu anys d'autonomia. I no perquè no hagin de presentar un projecte

de llei per regular l'exercici de les competències. Però, com he dit abans, mirin primer de consensuar-lo.

L'altre dia, a un debat radiofònic entre l'actual President del Consell Insular d'Eivissa i Formentera, el portaveu del Grup SOCIALISTA i un servidor de vostès, ells dos deien que amb la Comissió Tècnica Interinsular -de la qual formen part- qualsevol força política pot paralitzar que vagi endavant una transferència de competències. Tenen raó. Tenen raó, però jo li dic una cosa: Que no és extemporània, perquè encara que sigui de 5 de novembre té més vigència que mai. Si abans d'anar a la Comissió Tècnica Interinsular, per on ja sabem que ha de passar qualsevol mena de transferència de competències, se cerqués un consens previ, tal vegada no farien el ridícul que fan constantment a la Comissió Tècnica Interinsular, amb unes reunions que no duren ni cinc minuts i on s'aixequen per acordar que es tornaran a reunir, però no fan ni una passa endavant. I quan no han estat capaços de transformar unes delegacions de competències del temps de la pre-autonomia en unes transferències de la titularitat d'aquestes competències.

Si no volguessin que hi hagués mosques -i cerquessin aquest consens previ- no els hauríem de matar. I li puc assegurar una cosa: Si es capfica en aquesta postura el cap pensant que hagi pogut elaborar aquest desafortunat projecte de llei, pensí que molts de sectors de la nostra comunitat autònoma ho consideraran un *casus belli*. Dit clarament. I tenguí la completa seguretat que si no hi ha aquest consens -encara que m'agrada fer broma i riure, això és molt seriós, perquè la responsabilitat és històrica- la nostra comunitat autònoma no s'arribarà a construir mai i no s'arribarà a fer aquest país balear tal com volem.

Per això, crec que no costaria molt reconsiderar aquesta política. Crec, senyors del Govern, que si ho pensessin seriosament veurien la conveniència de fer aquesta reconsideració. I tenguin la seguretat que tots en sortirem guanyant, començant pel Govern i, sobretot, per tots els ciutadans de les nostres illes, cosa que és encara més interessant. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Vidal.

Per a la contrarèplica, té la paraula el Conseller Sr. Gilet.

EL SR. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA (Francesc Gilet i Girart):

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Sr. Gilet, què és el que he fet perquè a vostè, per primera vegada -i fa molts d'anys que surt en aques-

ta tribuna-, el vegi tan enfadat? Ha parlat, fins i tot, de *casus belli*. Això és una sorpresa per a mi. I jo només li puc contestar amb el que li he contestat abans. No vull entrar en la discussió del projecte de llei, al qual vostè ha anunciat una esmena a la totalitat i el Partit Socialista ha justificat. El que li vull dir és el següent. Aquest projecte de llei, des de l'autoria, està fet amb un sentiment d'absoluta llibertat cap als Consells Insulars. Llibertat pel que fa a organització, funcionament i regulació. Però respectant també la normativa que li és aplicable. I no només la normativa, sinó també el que s'entén per fonts del dret, que vostè coneix perfectament. I si no les coneix, les haurà d'estudiar, perquè, com comprendreu, no les anunciaré.

No hi ha cap contradicció amb l'Estatut d'Autonomia, que no només es respecta, sinó que no es contradiu. Està ajustat al seu esperit i a la seva lletra. I si no, el llegeixin, el llegeixin, el llegeixin.

Quant a la resta, vostè juga amb el projecte de llei, amb la Comissió Tècnica Interinsular, amb les propostes del text articulat. Sembla que demana un calendari... En certa manera, a la primera intervenció, li he anunciat aquest calendari. Aquest calendari es complirà, amb totes les dificultats que representa haver d'ajustar unes intencions polítiques duites a terme al 1981 i al 1982 per l'antic Consell general Interinsular sense cap suport jurídic efectiu, més amb la intenció política -amb els desitjos a compliment dels Consells Insulars- que amb l'esperit de constituir i construir un mapa autonòmic realment estructurat. I jo entenc que la Llei de Consells Insulars vigent i la futura llei d'exercici de competències per part del Consells Insulars d'aquestes matèries transferides o delegades produirà l'estructura vertadera i el suport estructural jurídic necessari perquè això sigui una comunitat autònoma. Res més i moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Gilet.

II.3) RGE núm.3679/92, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa a política del Govern en matèria de defensa i conservació del patrimoni històric i artístic de les Illes Balears.

Passam a la darrera interpel·lació, la 3679, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa a política del Govern en matèria de defensa i conservació del patrimoni històric i artístic de les Illes Balears. Té la paraula, en nom del grup interpel·lant, el Diputat Sr. Serra i Busquets.

EL SR. SERRA I BUSQUETS:

Gràcies, Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

El nostre grup parlamentari ha presentat aquesta interpel·lació respecte a defensa i conservació del patrimoni històric i artístic de les Illes Balears perquè fa molts d'anys que mantenim una política de preocupació. Una preocupa-

ció que consideram molt justificada pel que fa al deteriorament global del patrimoni històric i artístic.

Però abans de res, el nostre grup parlamentari i aquest Diputat que parla volen donar la benvinguda al nou Conseller i, en certa manera, estam contents de poder mantenir aquest debat amb ell, perquè encara que ja fa anys que és a la Conselleria, és cert que ha estat director general d'una temàtica. I, en conseqüència, podrem veure si a través d'aquesta interpel·lació feim el mateix diagnòstic o no respecte a la problemàtica del patrimoni.

Per això, nosaltres plantejarem uns quants problemes, unes quantes hipòtesis, i ens agradaria que el Conseller ens donés, també, el seu diagnòstic al respecte.

La nostra hipòtesi inicial és que a l'àrea de patrimoni hi fa falta molta imaginació, molt de dinamisme i molta feina. Això és una hipòtesi. I els problemes que nosaltres detectam avui passen per un parell d'eixos. El primer és referit a la Comissió del Patrimoni. Nosaltres creim, Sr. Rotger, que l'actual Comissió de Patrimoni no funciona. Hi ha hagut massa problemes en poc temps. Fins i tot problemes que han arribat a l'opinió pública d'unes maneres molt peculiars. Alguns han arribat, fins i tot, al Jutjat. I aquesta dinàmica ens pareix tremendament preocupant.

Creim que la Subcomissió tècnica, que no treballa i pràcticament no existeix, hauria d'estudiar i analitzar els assumptes, per tal que la Comissió de Patrimoni pogués tenir un bon diagnòstic. Pensam que aquesta Comissió de Patrimoni hauria de tenir una composició diferent; que s'hauria de canviar, per garantir feina de tècnics -creim que els que hi ha no són suficients i que, per ventura, algun s'hauria de posar en qüestió-, i que s'hi hauria de donar cabuda a representants d'entitats proteccionistes.

Pensam que, avui per avui, la Comissió de Patrimoni és responsable d'una sèrie de desgavells -i perdoni la paraula-, i no ens podem treure del cap casos tan flagrants i clars com els de Petra, el de Muro, el de Valldemossa o, dins Palma, Can Sales, sa Taulera, Son Forteza, s'Hostal de s'Arxiduc. Només com a exemples, sense fer llarg. S'Hostal de s'Arxiduc, tomat; son Forteza, a punt de ser tomat; Can Sales, on els frescos s'han perdut; sa Taulera, tomada. Ens pareix que són proves prou paleses d'una política conservacionista molt dubtosa. Se'ns pot dir, és clar, que els ajuntaments han de tenir un catàleg, però també és veritat que des de la Comissió de Patrimoni, òbviament, es pot actuar amb celeritat, amb racionalitat.

Nosaltres creim que l'Assessoria jurídica no té un funcionament ni dinàmic ni efectiu en temes patrimonials. Hem fet un cert seguiment de la seva mecànica

respecte a les sancions i respecte al seguiment de la política patrimonial. I pensam que deixa molt a desitjar. En aquest sentit pensam que si les eines legals no són suficients s'han de poder cercar. S'han de cercar. Creim que hi ha una certa corresponsabilitat sobre certs problemes d'aquesta assessoria jurídica.

I una cosa ben feta, en el nostre entendre, per la Conselleria de Cultura, és el projecte de llei respecte a fils, cables, etc. Però vostè hauria d'intensificar les seves gestions perquè el grup parlamentari que li dona suport, que és majoritari en aquesta cambra, fes que es tramités amb celeritat i urgència aquesta llei, que és en el Parlament fa molt de temps i sobre la qual no s'ha constituït, ni tan sols, Ponència. No entenem com és possible que s'hagi donat aquesta dinàmica amb una eina legal que creim que és positiva i que creim que pot servir.

Hem de parlar del problema de les excavacions; del Servei d'Arqueologia en general. Consideram que han estat massa anys d'inventaris, massa anys de tancaments, de retolació, d'un conjunt de poblats talaiòtics. Hem fet seguiment, com és natural, del Govern, pel que fa a totes aquestes actuacions concretes i, certament, tenim tots els llistats. Sabem d'un conjunt de tancaments, d'un conjunt d'estudis, etc. Però hi ha quatre preguntes que volem plantejar sobre el servei d'Arqueologia. Per què el procés d'expropiació dels terrenys de l'antiga Pollentia està aturat des de 1983? Només faltava l'ocupació i pagar. Per què els programes d'investigació arqueològica dels museus transferits varen ser ajornats des de 1987 sense una explicació coherent i no han tengut continuïtat? Per què estan abandonats els jaciments afectats per l'actuació anterior? Per què els terrenys propietat de l'Estat i transferits a la Comunitat Autònoma estan abandonats? Per exemple, les Païsses d'Artà, la Torre d'en Gaumès d'Alaior, a Menorca.

Volem repassar, Sr. Rotger, la política de rehabilitació d'edificis. I volem saber a quin punt ens trobam en aquest sentit. Quin és el programa efectiu de restauració de monuments històrics i artístics, avui coneguts com a béns d'interès cultural. En aquest moment de 1993 no coneixem en absolut aquest programa, aquesta concreció. I fins i tot en els pressuposts ens ha quedat el tema molt a l'aire.

Li reclamam, Sr. Rotger, en aquesta etapa seva, una feina que podria ser molt important per a aquesta illa: Unificar la catalogació i l'inventari; unificar els criteris. Ho dic perquè ens hem molestat a mirar un poc la tasca de catalogació que ha fet una sèrie de gent per a la Conselleria, i ens hem trobat amb una manca d'unificació de criteris pel que fa a les fitxes i, en conseqüència, la informació que hi ha -que és molta i valuosa- no està unificada a efectes reals. Per tant, creim que s'hauria de fer una política seriosa de catalogació i d'inventari segons una unificació de criteris. I el retam perquè la Conselleria de Cultura publiqui els catàlegs, els inventaris. Coneixem dos exemples -no d'autonomies de primera magnitud i amb pressuposts elevadíssims, Aragó i Navarra- que ens han semblat -sobretot el de Navarra- curio-

sament molt positius per la gran tasca que ja hi ha publicada. Si no publicam aquests catàlegs, aquests inventaris, tendrem poques eines a nivell municipal, d'entitats cívi-ques o d'individus, de poder fer una bona política conservacionista.

I en el darrer punt li vull tocar el cuc de la didàctica. El cuquet. Vostè és un pedagog. Com és que en els nostres museus no hi ha uns departaments de didàctica que convidin els infants i els adults a divulgar el nostre patrimoni, a divulgar-lo no només dins els museus sinó fora? Com és que tenim uns museus tan clàssics i no entrem en aquesta dinàmica de potenciar la didàctica des dels museus i des de la societat? És un altre repte que li hem de demanar. De totes maneres, això ho hauria pogut fer com a Director General d'Educació. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Serra.

En representació del Govern, té la paraula el Conseller Sr. Rotger.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats, Sr. Serra.

Ja que és la primera vegada que interveic en aquesta cambra em permeti, Sr. President, que saludi molt cordialment a tots els seus membres, tot desitjant que sàpiga estar a l'altura i al nivell que reclama el nostre Parlament. També he de donar les gràcies al Diputat Sr. Serra per la seva benvinguda, que agraesc moltíssim, per la seva cortesia i pel to de les seves paraules i de la seva interpel·lació.

He pres nota, evidentment, de tota una sèrie d'observacions que ha fet durant la seva interpel·lació. De totes formes, malgrat que jo vulgui respondre al plantejament que ha fet, com que es tracta d'una interpel·lació sobre política i criteris per a la defensa del patrimoni històric i artístic, voldria, com a introducció, poder expressar i comunicar en aquesta cambra quina és aquesta política, que ve determinada per una continuïtat absoluta, tal volta amb unes estratègies, amb unes metodologies, amb un comportament i uns estils distints, ja que tot és personalitzat. Però, en tot cas, és de continuïtat. I no podria ser d'altre manera, perquè aquesta continuïtat està basada en unes línies mestres, en un programa de coalició entre dos partits (Partit Popular i Unió Mallorquina) que ha donat lloc a tota una sèrie de programes operatius i concrets per definir una política cultural de patrimoni durant aquests anys anteriors, i que s'ha duit a terme -encara que el tema és molt complex- d'una manera positiva. Entre altres coses perquè tenim la sort de comptar amb un patrimoni molt extens

i de gran qualitat, el manteniment del qual requereix no només el que vostè ha dit sobre imaginació, sinó també doblers. Grans inversions. Inversions que no sempre són possibles, perquè els recursos són finits.

Per tant, continuïtat. Però tal volta amb un plantejament seriós i amb certa imaginació per a l'aprofitament dels recursos que tenim, que no basten mai per a aquest patrimoni tan ampli i complex que tenim. De totes les Illes, a més.

Jo crec que encara que el nostre patrimoni artístic i històric sigui la vertadera substància cultural del nostre poble, de la nostra raó de ser, és evident que també li podem donar un caire no autonomicista, amb un plantejament pragmàtic de poder entendre aquest patrimoni, aquesta substància cultural nostra, com a una oferta complementària turística. I també d'una manera pragmàtica que suposi que tot quant rehabilitam -en el cas de les rehabilitacions- es pugui habitar; tenguim una utilitat concreta. Perquè si tenen utilitat segurament es mantendran millor.

Pens que l'aprofitament dels recursos -que són finits, torn a repetir- requereix no només una inversió nostra, del Govern, sinó també la recerca d'altres recursos, com la iniciativa privada, com un plantejament més modern i actualitzat del patrocini, i també de programes europeus, que poden estar interessats i ajudar a la defensa d'aquest patrimoni. I en aquest punt insistirem en la política de continuïtat de la defensa del nostre patrimoni.

De totes maneres, i per ser una mica didàctic -ja que m'ha atorgat aquesta virtut, que jo dubt que la tenguí- jo diria que aquesta política es basa en dues qüestions, en dues preguntes molt senzilles. Què tenim en patrimoni històric i en patrimoni artístic? La resposta a aquesta pregunta suposa fer tot el programa de recerca, de catalogació, d'inventari, que a mi també em sembla etern. Em sembla que fa molts d'anys que parlem d'inventaris i de catàlegs. Però els diputats que saben com de complex i extens és el nostre patrimoni també saben que aquesta catalogació per saber què tenim és imprescindible. Que és el preàmbul a una actuació posterior seriosa i rigorosa. Perquè el pitjor que pot passar amb el nostre patrimoni és començar a fer sense saber on anam ni què tenim. En aquest aspecte necessitam una espècie de radiografia, que es podria concretar en una sèrie d'inventaris que es publicaran. Li vull anunciar que, per exemple, el catàleg arqueològic ja està quasi acabat i que de manera immediata el publicarem, i servirà com a mostra d'actuació que assenyalava.

Però no només estam inventariant i fent aquesta feina difícil i complicada, no gaire vista i absolutament necessària, respecte al patrimoni arqueològic, sinó també pel que fa al patrimoni etnològic i arquitectònic. Tenim, per exemple, els molins fariners, les creus de terme, les piquetes de carrer... Tenim tota una sèrie d'elements concrets que cal senyalitzar per tenir un mapa molt determinat sobre on es troben tots aquests béns. Tenim béns immobles, inventaris

de béns mobles -de l'Església, sobretot-, un catàleg bibliogràfic del fons antic, etc.

Per tant, a la primera pregunta, sobre què tenim de patrimoni artístic i històric, correspon un treball d'inventari.

En segon lloc, què podem fer? Podem fer dues coses. Primer, difondre una sèrie d'informacions. Perquè no es respecta el que no es coneix. No podem posar guàrdies i policies a tot el nostre patrimoni. Hi ha d'haver una actitud de respecte ciutadà. Així, s'imposa una campanya, que accetuarem, de difusió, d'informació, i també de formació; de formació d'actituds concretes dels ciutadans davant aquesta riquesa que és el nostre patrimoni.

Però no només hi ha d'haver difusió, sinó també actuació. Hi ha dos instruments importants per a aquestes actuacions de protecció i de restauració. Restauració, per exemple, de les catedrals, de façanes. Basta veure el barri antic, el carrer de Montenegro, el carrer Bordoy. Els pobles, com Montuïri, on es veu perfectament que el programa de façanes va endavant. Va endavant i es nota. Es nota que els nostres pobles tenen una estètica i una recuperació molt més forta. Crec que tot això és important. I tenim dos instruments, efectivament, importants: Per una part, la Comissió de Patrimoni -que vostè ha esmentat- i, per una altra, la inspecció i les subcomissions tècniques. Crec que la Comissió ha fet una feina extraordinària; i ho vull dir perquè no és una feina senzilla. Els temes que arriben a la Comissió tenen, a vegades, uns condicionaments jurídics no gaire clars i exigeixen un gran esforç per part dels seus membres. Pensi que en relació als assessoraments tècnics i jurídics és important que els tècnics segueixin la normativa, perquè hi ha d'haver una separació entre el que és la decisió política i el que són els informes tècnics. Però si hi ha qüestions que no funcionen, s'han de plantejar des d'aquest caire tècnic.

Finalment, voldria dir que encara que m'ha citat la qüestió de l'estat en què es troben l'expropiació de l'antiga Pollentia, els jaciments, les Païsses d'Artà, etc., com que estam parlant en termes polítics, més aviat, és important acabar aquests inventaris, publicar totes aquestes cartes que tenguem a punt i, a continuació, amb un esforç d'imaginació, d'inversió i d'aprofitament de recursos, intentar prioritzar tot el que considerem més important. No ho podem fer tot. De vegades val més no tocar una obra que començar-la. Per a això, precisament, existeix la política cultural, per definir quines són les prioritats. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Rotger.

Passam al torn de fixació de posicions. Pel Grup Parlamentari MIXT, té la paraula el Sr. Peralta.

EL SR. PERALTA I APARICIO:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

Com a totes les interpel·lacions, els grups que només podem fixar la posició -en aquest cas, el nostre- han vingut aquí a escoltar, en primer lloc, què era el que presentava el grup interpel·lant i, evidentment, hem escoltat amb atenció la resposta del Govern, en aquest cas a través del Conseller de Cultura.

Jo he de dir que en tema de patrimoni, pel que respecta a la nostra posició, ens fa la impressió que per part del Govern de la Comunitat Autònoma no se sap pràcticament res de res. Perquè es parla amb caràcter general de qüestions, d'exemples, i es diu que tenim un patrimoni molt important. Però no es va al fons de la qüestió; qüestió que ja ha estat debatuda des d'aquesta tribuna altres vegades.

Els problemes del nostre patrimoni històric i artístic són problemes fonamentalment estructurals. No són problemes de restauracions de façanes, sinó d'arranjar les estructures i tenir clar quina és la normativa en matèria de patrimoni històric i artístic. És fonamental aclarir primer quina és la normativa d'aplicació i saber com s'ha d'aplicar. I em sembla que això, en aquests moments, no ho tenen gens clar. La veritat és que hom tremola quan sent coses com "continuïtat" en aquesta política.

Ha sortit aquí el tema de les comissions de patrimoni, i jo he de dir que les comissions de patrimoni són uns organismes, uns instruments, coixos. Uns instruments que si no tenen darrera les figures de planejament, que permeten la protecció del nostre patrimoni, difícilment poden actuar. No hem d'oblidar que les comissions de patrimoni no són únicament uns òrgans de prevenció i control. La missió del Govern no és de prevenció i control -que és l'únic que es fa fins ara-, sinó que va més enfora: Ha de tutelar el nostre patrimoni històric i artístic. I per fer això és necessari que es comenci per l'estructura, i que no es digui que el tema és complicat, sinó que es tenguí clara la normativa que s'ha d'aplicar en cada moment.

Per tant, és fonamental que hi hagi figures de planejament, un règim disciplinari i sancionador en determinades ocasions i, al mateix temps, és necessari que hi hagi una suficient capacitat tècnica -cosa que també em permet posar en dubte, i no dels tècnics, sinó de la forma com es du el tema des de dalt- per fer en cada moment una gradació de quina és la situació del nostre patrimoni. No basta únicament i exclusiva fer un inventari i publicar-lo. Crec que això és positiu, però que s'ha d'anar més enfora, i s'ha de tenir en compte què es fa amb aquest patrimoni i quines són les possibles transgressions de la normativa -que es fan en molts de casos- a l'hora d'actuar per part dels particulars i, de vegades, per part de sectors interessats en aquestes transgres-

sions. Vull remarcar, així, que no basta prevenció i control, sinó que és necessària la tutela.

Ja per acabar, han parlat del tema de la didàctica. Jo em deman, Sres. i Srs. Diputats, quina didàctica podem oferir als escolars i estudiants de Menorca davant el Museu de Menorca si, durant anys i anys, el Museu de menorca està tancat? A veure si el primer tema que resolen amb el pacte autonòmic que s'ha fet és aquest, i posen un exemple pràctic de l'acord entre l'Administració central i l'autonòmica i obrin el Museu. Hi ha moltes qüestions pendents en el tema de patrimoni. Però si no van primer a les qüestions estructurals no es podrà donar solució a aquesta problemàtica. I crec que hi ha bona fe per part de tothom, en el sentit que tots volem que això vagi endavant, però crec que no hi ha idees clares. Pens que és necessari posar en marxa una ponència que està pendent, ja que tal vegada ajudaria a donar idees més clares sobre aquest punt. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Peralta.

Pel Grup parlamentari SOCIALISTA, té la paraula el Diputat Sr. Pons i Pons.

EL SR. PONS I PONS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats, Sr. Conseller.

La benvinguda és obligada. Vostè sap que en aquest Portaveu del Grup SOCIALISTA en matèria cultural tindrà un adversari tenaç i un col·laborador -si està disposat a admetre la col·laboració- encara més tenaç. I li diré més: Estic satisfet que la Conselleria de Cultura, Educació i Esports tenguí al davant un titular al qual jo reconec una gran capacitat de treball -i ho he dit, com vostè sap, altres vegades en aquest Parlament-, perquè el nivell d'exigència que se li podrà plantejar des de l'oposició també podrà ser elevat. Diuen que la força d'un home es mesura amb la força dels seus adversaris; i sé que vostè serà un adversari realment important.

Avui començam amb una matèria que és difícil. Una matèria que presenta totes les dificultats. Primer de tot: Una gran riquesa de patrimoni històric i artístic a les Illes Balears, una extraordinària dispersió, una titularitat també dispersa (particulars, església catòlica, Comunitat Autònoma, ajuntaments, Consells Insulars...), una manca de sensibilitat dins la societat -qüestió gravíssima que deriva d'una tradició històrica segons la qual és més important sobreviure que respectar un talaiot-. I és així. Per què han desaparegut els monuments arqueològics a les zones més cultivades? Perquè aquelles pedres servien per fer cases, per fer un marge o per fer calç dins el forn. La societat no té sensibilitat. I hi ha un aspecte encara més preocupant: Que tenint una Constitució que dona unes normes molt clares als

poders públics en matèria de patrimoni (article 46), segons les quals els poders públics han de garantir la conservació del patrimoni cultural, artístic i històric dels pobles d'Espanya, i una llei que sancionarà els atemptats contra aquest patrimoni, encara no s'ha vist avui dins les Illes Balears una actuació decidida dels poders públics, emparats per aquest imperatiu constitucional.

Per què aquest Govern es trasllada tan fàcilment a aquestes àrees tan còmodes on no hi ha competències? Vostè mateix tindrà ocasió de fer-ho quan parlem d'educació. Se li acabarà la història d'aquí a uns quants anys i després haurà de canviar. Però de moment encara té temps de practicar el victimisme i parlar dels miracles que faran quan tinguin unes competències determinades.

En el tema de patrimoni el drama és que tenim un imperatiu constitucional; tenim totes les competències. I què falla? Falla només una gent desinformada? El que passa és que no hi ha sensibilitat. Vostè en té; però miri al seu voltant i començarà a percebre un sentiment de soledat. Dins aquest Govern hi ha molt poca sensibilitat cap a la cultura, i sempre que hi ha hagut conflictes entre patrimoni i especulació -i d'aquí ve aquella història dels falcons i les caderneres i dels falcons i els busquerets- sempre han guanyat els falcons. Sempre. esperem que vostè sigui una au combativa. Perquè li farà falta.

Miri, únicament tenen una Llei de Mesures de Foment del Patrimoni Històric (la llei 3/87). És una llei d'iniciativa socialista. A part de la Llei de Normalització Lingüística no hi ha cap llei ni d'arxius, ni de museus, ni de biblioteques. En matèria legislativa estan a zero; i això és un símptoma preocupant. I per això m'ha preocupat molt el fet que hagi parlat -supòs que per no desautoritzar els seus predecessors- de continuïtat absoluta. En matèria de patrimoni la continuïtat no és possible. No és possible perquè o actuen o anam al desastre.

Avui mateix, aprofitant una hora que tenia aquest matí, he volgut anar a informar-me sobre com està l'Arxiu Diocesà de Mallorca, el segon dipòsit documental de les Illes Balears i, en algunes sèries, el més important d'Europa. En sèries que comencen abans de la Conquesta i arriben fins a avui. Fa una sèrie de dies, estava tancat. El segon dipòsit documental de les Illes; no parlem d'un dipòsit municipal. Veig que el Sr. Peralta també hi ha anat, perquè assenteix. I per què estava tancat? Perquè l'arxiver tenia el grip. Com és possible? Un servei públic no pot tancar. I avui, quan a la fi s'ha obert, els investigadors hem hagut d'abandonar l'Arxiu perquè el sistema de calefacció no funciona i la temperatura era la pròpia de certes regions polars. L'arxiver ha hagut de fugir, per no tornar a caure malalt, i com que ha hagut de tancar, hem hagut de sortir tots els investigadors.

He anat a l'Arxiu del Regne de Mallorca. He consultat uns elements documentals. I ha resultat que els han hagut de retirar perquè el seu estat de degradació -parl del patrimoni notarial del notari Sebastià Servera, un dels més im-

portants de finals del segle XVI i principis del XVII- el feia de consulta temerària.

Aquestes són les realitats del patrimoni en què vostè, Sr. Conseller, haurà de començar a entrar. Per tant, la "continuïtat absoluta", encara que és una expressió que nosaltres comprenem en la seva finalitat política, no es pot sostenir. Comenci ja avui, el primer dia, a rectificar unes paraules que no poden tenir sentit en relació al patrimoni, encara que en tinguin en relació a la política. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pons.

Pel Grup PP-UM, té la paraula el Sr. Marí.

EL SR. MARÍ I TUR:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats. Sr. Conseller.

El nostre grup també vol felicitar-lo pel nou càrrec, desitjar-li tot tipus d'èxits i, per suposat, donar-li tot el nostre suport i tota la nostra col·laboració.

Com s'ha dit, vostè és un gran pedagog, i estic segur que recordarà aquella obra de la nostra literatura castellana, escrita per educar un infant, on al final de cada conte es podia treure una conclusió -el que en castellà es diu una *moraleja* -. En aquest llibre que vostès ja han endevinat, "*El Conde Lucanor*", deia en Patronio: "*Si al principio non muestras qui eres, luego nunca podrás cuando quisieres*". Jo voldria, Sr. Conseller, reiterar-li des del principi la nostra col·laboració, i també demanar, ja que s'ha parlat de continuïtat, que hi hagi continuïtat, però que es recordi que aquesta comunitat nostra té una continuïtat diversa. M'agradaria que abandonés les carreteres de l'illa major i que la continuïtat també anés per la mar. Estic segur que així ho farà.

Nosaltres tenim gran preocupació pel patrimoni. Ja que aquí s'ha citat, una vegada més, el símil dels animals, jo també citaré -i per segona vegada- uns animals. El nostre catedràtic d'ètica ens aconsellava que ens apuntéssim al que més ens agradés. I deia que hi havia persones que eren com abelles, que eren felices cercant les coses bones. Hi havia un altre animal famós a Egipte que s'ho passava millor cercant les coses dolentes i rebolcant-se dins la brutícia. Evidentment, la meva feina aquí és ser el primer animal, perquè estic convençut que vostè ho necessita, ja que crec que hi ha poques tasques més difícils que la de cultura. I hem de pensar que la societat no la valora del tot.

Hi ha comissions de patrimoni que funcionen, i molt bé. Només se n'ha parlat d'una, i jo voldria recordar que a Menorca n'hi ha tres i que a Eivissa n'hi ha una. A vegades ens oblidam de les Illes petites. I jo, Portaveu adjunt del meu grup, em veig amb l'obligació i la il·lusió d'anar recordant-ho, perquè és molt necessari. També hi ha subcomissions que funcionen. I totes les entitats culturals i jurídiques hi són ben representades.

També s'han fet, i es faran, excavacions. N'hi ha de ben fetes i d'altres no tan ben fetes; amb un gran perill: Que si ens dedicam a excavar continuament, també ens haurem de dedicar a preservar. Les cartes arqueològiques que s'han de publicar estan pràcticament fetes. Crec que en falta alguna de Mallorca. Aquesta publicació té l'avantatge de posar a l'abast de tothom la investigació, però també té el perill que es dirà exactament a tots els que cerquen els nostres tresors arqueològics el lloc, i el punt i la profunditat del lloc on poden anar a robar. Pensí, també, Sr. Conseller, en els pros i els contres.

Sembla que només s'han vist coses negatives pel que fa a la Conselleria de Cultura. Però jo voldria recordar que hi ha una normativa per a la conservació del patrimoni, i que està escrita. Si algú ho vol, la setmana que ve el podem portar on es troba fil per randa el que es pot fer i el que no es pot fer, on es pot fer i on no es pot fer.

També hi ha didàctica feta, i li'n puc portar una mostra. El que passa és que aquí només es tenen ulls per a segons quin territori geogràfic i ens oblidam que n'hi ha d'altres, on la cultura, moltes vegades, no està tan bé com voldríem; però també sembla que fa una mica de vergonya dir les coses que estan ben fetes, i si ningú no les diu, ja les direm nosaltres, perquè la llum està feta per posar-la damunt el faristol i no davall la caixa, com diu aquella cita que tots coneixem.

Evidentment, hi ha molts d'arxius que estan tancats. Tots voldríem que estiguessin oberts. Però prou feina té el Govern, la Conselleria de Cultura, per mantenir amb decència els que són seus. No li demanem responsabilitat d'uns arxius amb els quals no té res a veure, mentre no es faci una donació al Ministeri o a la Conselleria de Cultura, cosa que encara no s'ha fet.

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Marí, per favor.

EL SR. MARÍ I TUR:

Gràcies, Sr. President.

Ja acab. I acab així com havia començat. Reiterant la nostra felicitació al Sr. Conseller i recordant-li, amb tota sinceritat, amb tota il·lusió i amb totes les ganes de treballar, que vostè és el Conseller del Govern. recordi que hi ha les Illes petites. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Per al torn de rèplica, té la paraula el Sr. Serra.

EL SR. SERRA I BUSQUETS:

Gràcies, Sr. President.

Sr. Conseller, per una banda comprenc la seva intervenció, ja que és la primera vegada que fa una intervenció com a conseller aquí a una interpel·lació. Però, per altra banda, crec que un home que du els anys que vostè du dins la Conselleria de Cultura hauria pogut entrar en matèria sobre algun dels aspectes concrets que s'han comentat avui aquí. Vostè els ha passat molt per damunt. I clar, ens queden tots aquests temes concrets que van molt més enllà d'un edifici tomat o en perill de fer-ho -que n'hi ha molts-, o d'un arxiu o un altre, o d'un patrimoni o un altre.

Però li hem de reiterar que encara que hi ha coses que estan avançades -aquí tenim moltes respostes del Govern, de 1991 i 1992, on se'ns anuncien molts de temes avançats, sobretot d'estudi-, en aquests moments el que ens fa falta veure és el gran tema de la catalogació del patrimoni; la catalogació completa del que és difícil, del que és complex, precisament per donar llum a l'hora de saber què és el que s'ha de protegir i què és el que no s'ha de protegir. I aquest és el repte que tenim en aquests moments.

Crec que han estat deu anys d'una Conselleria de Cultura que -com ha dit el Sr. Pons- ha tengut competències des del començament, i creim que ha hagut alguns encerts indubtables, però hi ha hagut molts de problemes de patrimoni. Molts. Massa. I en aquest sentit, nosaltres els reptam que aquesta legislatura sigui la definitiva. Pensam -i amb això crec en el seu optimisme que l'eina del turisme cultural ben plantejat és bona per ajudar a la conservació del patrimoni. N'estic convençut. Però cal ser molt rigorosos i, a la vegada, molt dinàmics, i guanyar la batalla a moltes polítiques turístiques que es fan que tal vegada haurien de dedicar-hi recursos. És un bon marc la promoció turística per cercar recursos per al turisme cultural.

També creim que en aquests moments l'esponsorització és relativament fàcil. Ens trobam a unes illes on precisament hi ha sectors econòmics als quals els van molt bé les coses i d'altres als quals no els van bé. I crec que un govern de les característiques d'aquest, si no sap aconseguir recursos d'aquests sectors als quals els va tan bé, qui aconseguirà aquests recursos? L'esponsorització per part de certes empreses multinacionals és difícil, però per part de certs sectors econòmics d'aquestes illes és més fàcil, per poc que se'ls insisteixi.

Però malgrat aquestes filosofies li voldria dir que el tema jurídic és difícil. Tots hem de reconèixer

la dificultat de sanció, la dificultat de seguiment. Però hi ha un tema fàcil, que és el de la inspecció. I per molt que s'hagi creat una xarxa d'inspectors en combinació amb els ajuntaments, hem de dir que ha tardat tres anys, i que encara no funciona a cap de les Illes Balears i Pitiüses; o no ho fa, almenys, amb el rigor i la celeritat que es desitjaria. I sobretot en el terreny de l'urbanisme, en els plans parcials i a les ciutats. No parlem de jaciments arqueològics -alguns dels quals estan en perill de destrucció-, sinó que parlem de plans parcials urbanístics, de ciutats i urbanitzacions.

Per altra banda, vostè sap, Sr. Conseller, tan bé o millor que nosaltres, que hi ha molts de pobles i ciutats que perden població a causa de l'estat de degradació. Hi ha moltes cases buides a totes les Illes, sobretot a Mallorca; però també hi ha casos a Menorca i a Eivissa. Aquest abandó, aquest problema dels pobles, si no hi ha una actuació de xoc ràpida, ens durà a perdre més edificis encara. Per tant, si guem conservadors. Però ràpidament, perquè si no, hi haurà poc per conservar.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Serra.

Torn de contrarèplica. Té la paraula el Conseller Sr. Rotger.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats. Sr. Serra.

Efectivament, no li he donat una resposta concreta. Té tota la raó. Ha fet una introducció política, ja que el tema de la interpel·lació és política sobre la defensa del patrimoni històric i artístic. I tant vostè com jo, i tots els que han fixat posicions, han procurat fer referència al que era el tema. Per tant, entenc que no es tractava de fer un llistat de preguntes i respostes, encara que vostè ha concretat per la via de l'exemple tota una sèrie de tesis que ha exposat i que jo he anotat, perquè crec que és important tenir-les en compte.

De totes maneres, li diré dues coses. Per ser breu. La primera és que hi ha moltes tipologies. La més coneguda és la de Kretschmer, però jo crec que n'hem d'inventar una altra. Que hi ha només dos tipus de persones: Persones tristes i persones plenes de força. Miri, si començam a estar tristes i a dir que això és complicat i que no anam, serà veritat que no en sortirem. D'aquesta tipologia d'homes tristes i homes de força, jo m'apunt -i crec que vostè també- a la segona. Per tant, som conscients que realment el nostre patrimoni és extens i de diversa titulació. Tot això el fa complex.

Segona. S'ha dit que els recursos que tenim són limitats; són finits. I hem de fer un esforç d'imaginació; i d'alguna cosa més, que d'imaginació. Hem de fer uns nous

plantejaments. Dir continuïtat no vol dir fer exactament el mateix, sinó que dins aquest context polític -que és el mateix- anar avançant amb nous plantejaments i amb noves estratègies, però sempre pensant que si no aconseguim recursos de tipus privat d'esponsorització actualitzada, així com tots els fluïxos que ens puguin venir del fons europeu, no podrem anar endavant. I nosaltres farem feina per aquí. I la farem amb tota la il·lusió, i no segons la tipologia de Kretschmer, sinó amb la tipologia d'homes tristes i homes de força. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Rotger.

III.1) RGE núm. 3769/92, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa a potenciació dels productes agroalimentaris de les Illes Balears.

Passam al tercer punt de l'ordre del dia, corresponent a proposicions no de llei. I començam per la 3769, presentada pel Grup PSM-EEM, relativa a potenciació dels productes agroalimentaris de les Illes Balears. Té la paraula, en nom del grup proponent, el Diputat Sr. Orfila.

En primer lloc, farem lectura del text de la proposició no de llei:

1.- "El Parlament de les Illes Balears insta el Govern de la Comunitat Autònoma a accentuar les seves efectuations en la promoció del consum de productes de qualitat derivats de l'agricultura i ramaderia de les Illes Balears, tant en el mercat interior com en l'exportació".

2.- "El Parlament de les Illes Balears insta el Govern de la Comunitat Autònoma a realitzar gestions davant les empreses d'aviació, per tal que als *caterings* es procuri utilitzar productes de les Illes Balears com, per exemple, embotits, formatges, vins i fruits secs".

3.- "El Parlament de les Illes Balears, en les recepcions que realitzi, procurarà oferir als convidats productes derivats de la nostra agricultura i ramaderia, com fruits secs, embotits, formatges i vins".

4.- "El Parlament de les Illes Balears insta el Govern de la Comunitat Autònoma, ajuntament i altres institucions públiques a utilitzar productes d'aquesta terra en les recepcions públiques que ofereixin".

Té la paraula el Sr. Orfila.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Possiblement, una de les qüestions de les polítiques agràries que en aquesta cambra s'han discutit que més unanimitat ha suscitat sigui aquesta: La necessitat de promoure, des de l'Administració, la producció d'aliments de qualitat. De fet, quan la Conselleria d'Agricultura ha presentat els seus programes en política agroalimentària, les esmenes, les correccions proposades des de l'oposició, han anat dirigides, en essència, a reforçar aquestes polítiques, a dedicar-hi més recursos, a fomentar-les amb més èmfasi. I no és una casualitat que s'hagi produït aquesta unanimitat. Davant les creixents dificultats amb què es troba el sector agro-pecuari, que tenen com a conseqüència la caiguda de la renda agrària, tots som conscients que es tracta, cada vegada més, de produir d'acord amb les exigències del mercat, i que el mercat el formen uns consumidors cada dia més exigents, cada dia més condicionats per missatges publicitaris que creen modes fins i tot -i gosaria dir que molt especialment- en el món del consum dels aliments.

En aquest context ha estat lògic, per tant, l'enfocament de promoure la producció d'aliments d'alta qualitat i, a la vegada, de cercar fórmules per fer possible la seva distinció, al mateix temps que s'oferien garanties al consumidor pel que fa a qualitats controlades, a controls sanitaris i a l'origen d'alguns d'aquests productes.

Ara bé. Pot ser perillós promoure unes produccions que després hagin de trobar dificultats per a la seva comercialització, si no es fa res més. I això pot arribar a fomentar desànim entre aquells a qui hem incentivat en no arribar després a resultats visibles. El fet és que vivim una etapa en què s'està produint una vertadera revolució alimentària, com publicava, fa pocs dies, un mitjà de comunicació de les nostres illes, quan feia referència a un estudi del Ministeri d'Agricultura. Pensem que més d'un 26% de les despeses de cada família es dedica a alimentació. I que, al 1991, segons l'esmentat estudi del MAPA, es va destinar a despeses alimentàries una mitjana de 158.763 pessetes per habitant i any a les ciutats de més de 50.000 habitants.

El futur de la nostra agricultura passa llavors -una volta comprovat com creixen, encara que tímidament, les etiquetes QC i es van consolidant lentament i progressiva les denominacions d'origen amb què comptam- per una adequada comercialització. I es tracta, entre altres coses, com es comentava en el "Fora vila" de diumenge passat, de convèncer els mallorquins que els productes de la nostra terra són tan bons o millors que els que ens arriben de fora. I demostrar-ho, que és encara més important.

I això no és fer nacionalisme agroalimentari, com sol ironitzar el Sr. Moragues. És, en qualsevol cas, fer el mateix nacionalisme agroalimentari que fa la Direcció General de Política Alimentària del MAPA amb la seva campanya de "*Alimentos de España*" -a la qual dediquen cents o mils de milions de pessetes-, o la que fa qualsevol de les disset comunitats autònomes quan pren bona cura de donar a conèixer les produccions de vins, formatges o embotits de les seves terres.

Aquest diputat que els parla és un gran afeccionat a viatjar. I com ja vaig tenir ocasió de manifestar en el debat dels pressuposts d'aquesta comunitat, som un fervent addicte del pecat de la gola; i els he de confessar que no em semblaria complert un viatge si no fes en ell alguna incursió dins el món de la gastronomia local dels països que tenc oportunitat de visitar. I, normalment, mai no he tengut problemes a l'hora de conèixer els productes més representatius de cada zona. Els governs respectius es preocupen prou bé que, mitjançant tanques publicitàries o fullets que es troben als hotels, el visitant conegui les delícies gastronòmiques davant les quals tot propòsit de posar en pràctica aquell principi de "contra gola, temperància" -que recomanava el Catecisme- estigui condemnat de bell antuvi al fracàs més absolut.

L'Administració pot jugar -i ho fa en moltes zones- un paper fonamental a l'hora de promoure el coneixement i, a través d'ell, el consum dels aliments de qualitat. I nosaltres entenem que cal començar aplicant a la pròpia casa allò que es vol fomentar. Comentàvem no fa gaire temps la dificultat de trobar un vi de Mallorca amb denominació d'origen a molts restaurants de les Illes. Dèiem que a més del 80% dels bars de les Illes on se serveixen entrepans, per exemple, el formatge que brinden és manxego, quan aquí comptam amb un dels millors formatges d'Europa, el de Maó. Però si això és lamentable, encara que tenguí solució -cosa que volem-, més ho és encara que quan les institucions (ajuntaments, Consells, Govern, Parlament) ofereixen alguna recepció no s'hi trobin tampoc aquests productes que, en teoria, intentam promoure. Ja sé que em diran que amb les propostes 3 i 4 no acabarem amb els excedents agroalimentaris; però m'han de reconèixer que almenys predicarien amb l'exemple, cosa que en els temps que corren, plagats de despropòsits, ja és quasi una heroicitat que, a més, el sector agroalimentari valoraria.

La segona proposta sí que té un calat molt profund. Procurar aconseguir que les empreses d'aviació que surten de les Illes o hi arriben utilitzin productes de les Illes Balears en els *caterings* té una importància enorme. I no sols pel volum que podria representar -i és molt-, i el valor econòmic que suposaria, sinó també, i molt especialment, per la promoció, el foment, per donar a conèixer a tots aquells que ens visiten que aquí no només els oferim sol i platja; que també tenim uns aliments d'alta qualitat que són perfectament aptes perquè els consumeixin, i que constitueixen, a més, un regal molt adequat per dur-se'n a casa seva quan se'n tornin.

Aquell somni del qual els parlava fa uns mesos des d'aquesta tribuna d'arribar a aconseguir que cada turista que vengui a les Illes se'n dugui -si no davall el braç, per la incomoditat que representaria- dins la maleta una peça de formatge i una botella de vi de les nostres illes és perfectament possible. I sols són dos exem-

ples. Es podria ampliar molt més. Llavors, si s'aconseguís, hauríem descobert que el millor mercat és l'interior (aquests milions de visitants que omplen les Illes cada any), i que aquella figura de la qual tant parlava el Conseller d'Agricultura -fa anys, darrerament ja no en parla- sobre el germà gran que dona la mà al germà petit -turisme i agricultura- es pot convertir en realitat.

Aquest, i no un altre, és l'objectiu d'aquesta proposició no de llei. Entenem que és d'un sentit comú tan evident que esperam que rebrà el suport de tots els diputats. Gràcies.

(La Sra. Vicepresidenta primera substitueix el Sr. President en la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Orfila.

Té la paraula, pel Grup Parlamentari MIXT, el Sr. Vidal.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sra. Presidenta. Sres. i Srs. Diputats.

Davant d'aquesta proposició no de llei del Grup Parlamentari PSM-EEM sobre potenciació dels productes agroalimentaris de les Illes Balears, i tenint en compte que l'objectiu principal és la potenciació, d'alguna manera, de la nostra agricultura i ramaderia, jo podria començar un poc en broma i dir al Sr. Orfila -copiant un poc el que ha dit abans durant la meua interpel·lació sobre la política del Govern de la Comunitat Autònoma respecte dels Consells Insulars en la seva vessant autonòmica- que estic un poc espantat, perquè, existeix aquesta política? Si es referís només a les Illes Pitiüses jo li podria dir que per potenciar la nostra agricultura i la nostra ramaderia primer ens hauríem de preguntar si existeixen.

Però, bromes a part, tenint en compte que encara hi ha una sèrie de persones a les Pitiüses que fan un esforç per defensar-les, que estam al Parlament de les Illes Balears, i que hi ha una indústria molt important de productes agroalimentaris a l'illa de Menorca, li hem de dir que en aquesta proposició no de llei tendrà, naturalment, tot el nostre suport.

Veim que amb el primer punt el Parlament de les Illes Balears demanen que el Govern de la Comunitat Autònoma accentui les seves actuacions pel que fa a la promoció del consum de productes de qualitat derivats de l'agricultura i ramaderia de les Illes Balears, tant en el mercat interior com a l'exportació. I, efectivament, tal vegada la Conselleria corresponent ja du a terme aquesta mesures. "Accentuar" vol dir que encara hi posi més cura.

Quant al segon punt, ens sembla que és vertaderament important de cara a una promoció exterior. Ja que

aquestes illes estan dedicades al turisme, és important que als *caterings* de les diferents companyies d'aviació es procuri utilitzar els productes de les Illes Balears.

La tercera, que el Parlament de les Illes Balears procuri oferir aquests productes als convidats a les recepcions que realitzi, ens sembla molt bé. Però com ha dit abans la Sra. Cava de Llano, això podria ser extemporani, perquè ahir n'hi va haver una, i si l'hagués feta abans tal vegada ahir encara hi hauria hagut formatge de Maó i moltes més coses.

I, finalment, que el Parlament de Illes Balears insti el Govern de la Comunitat, els ajuntaments i altres institucions a donar exemple oferint també aquests productes. I, per acabar rimant un poc la cosa, aquesta proposició no de llei és un exemple, per part del Grup PSM-EEM, de la seva preocupació per la nostra terra i pels productes agroalimentaris de les nostres Illes Balears. Moltes Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Vidal.

Pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, té la paraula el Sr. Moragues.

EL SR. MORAGUES I GOMILA:

Sra. Presidenta, Sres. i Srs. Diputats.

Molt breument vull anunciar que estalonarem la proposta que presenta el Grup PSM-EEM. Certament, és molt difícil, Sr. Orfila, que els grups parlamentaris no donin suport a les proposicions que vostès ens presenten. Si li haguéssim de donar una qualificació alimentària, crec que qualificariem la proposició no de llei com a *light*. És a dir, és un aliment que ens agrada a tots i, a més, no ens fa mal. Per açò, crec que tots els grups li podran donar suport.

De totes maneres he de dir que m'ha agradat més l'exposició que ha fet aquí, des de la tribuna, que l'exposició de motius o les resolucions que ens presenta, perquè ha entrat en una qüestió que em sembla important i que no té res a veure amb la proposició. Vostè, pràcticament, ha fet una interpel·lació en matèria de qualitat alimentària, que crec que és el que havia de fer. Evidentment, cada grup és molt lliure de fer el que trobi, però m'ha agradat la intencionalitat que li ha donat.

Suposar que una proposició de llei com aquesta resoldrà els problemes que té plantejats el sector agroalimentari de les Illes Balears, òbviament, ningú no ho fa. Però tampoc no es tracta de recordar al Sr. Conseller quina és la problemàtica del sector; el Conseller ens té acostumat a explicar-nos la situació en les seves inter-

vencions a les comissions, on fins i tot planteja actuacions importants en les quals normalment coincidim tots els grups polítics. El que li hem de recordar al Conseller és que faci el que diu que s'ha de fer. Aquí hi ha el problema.

Nosaltres difícilment podem resoldre qüestions de qualitat alimentària si el producte emblemàtic de la indústria agroalimentària d'aquestes illes, com és la sobrassada, encara no el tenim resolt. I aquest fet demostra en quina situació es troba el sector agroalimentari. Fa pocs mesos llegiem en els mitjans de comunicació que la sobrassada podia tenir denominació d'origen a Múrcia; i açò va sorprendre els que seguíem el tema. Clar que hi ha moltes complicacions per poder donar una etiqueta de les múltiples etiquetes que la Conselleria té per promocionar els productes, però crec que el que s'hauria de fer és espolsar totes les conclusions a què ha arribat la Conselleria i fer una política de promoció dels productes agroalimentaris tal com té plantejat. I crec que la nostra obligació des de l'oposició és recordar aquesta necessitat i impulsar el Govern perquè ho faci així. Establir ajudes per incentivar els productors, fomentar la concertació i contractació de productes emparats amb indicacions, aplicar de forma estricta tot el tema de les etiquetes de qualitat controlada i les de denominació d'origen, augmentar la inspecció d'aquests productes, fomentar-ne la comercialització, i rescatar -com ha fet avui matí el Conseller en la seva compareixença- un concepte com el del pacte intersectorial, que pel fet d'haver fracassat una vegada no deixa de ser l'únic que pot resoldre el problema de la producció agroalimentària en aquestes illes. Açò són solucions a problemàtiques importants que supòs que podrem debatre al llarg d'aquest període de sessions o d'un període proper, ja que pensam que és una problemàtica que s'ha de tractar seriosament per intentar treure conclusions. Mentre, ens conformarem a donar suport a una campanya de formulació *light*, com he dit abans.

Vull dir, de totes maneres, per fer esment a la seva referència sobre el nacionalisme agroalimentari -avui matí també tenia ocasió de declarar-me internacionalista en aquest aspecte-, que no som gens nacionalista en la qüestió agroalimentària, sinó que som tremendament solidari. Ens encanten el cava català, els vins de La Rioja, els de Ribera del Duero, el formatge de Cabrales o de Roquefort i, fins i tot, el whisky escocès i el rom de Cuba. És a dir, som internacionalista i tremendament solidari. No apost per vendre productes per qüestió de l'origen, sinó que apostam -com també li he dit avui matí- per productes de qualitat i productes de preu. Crec que és el fonamental. I, naturalment, que les recepcions que brinden les institucions hagin d'acabar amb figues seques i cacauets és bastant trist. Sé que no és la seva intencionalitat, ni molt manco. He fet un comentari un tant esperpèntic, però és només per dir-li que estam d'acord amb la promoció dels productes i que està molt bé que s'utilitzin les instàncies que les distintes recepcions oficials possibiliten, però no ens digui que no ens han de servir també productes d'altres regions o d'altres nacions, perquè açò també forma part de la cultura dels pobles. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Moragues.

Pel Grup Parlamentari PP-UM, té la paraula el Sr. Mesquida.

EL SR. MESQUIDA I GALMÉS:

Sra. Presidenta, Sres. i Srs. Diputats.

Sr. Orfila, estic molt content de sortir aquí dalt per dir-li que per una sola vegada, i sense que serveixi de precedent, estam totalment d'acord amb els quatre punts de la proposició no de llei que vostè ha presentat. Moltes vegades hem sortit aquí i hem discrepat, però avui m'alegra poder estar d'acord amb vostè.

Jo crec que si el nostre grup no donava suport a aquesta proposició no de llei faria un trist favor a la indústria agroalimentària nostra. Perquè hi ha un refrany en llatí que diu "*Anima per anima, anima mea*". Producte per producte, el nostre producte. I jo crec que malgrat que els productes duits de la Península o de l'estranger tinguin una millor presentació, no són més saborosos i millors que els productes de les Illes Balears. Per tant, el nostre grup donarà suport als quatre punts de la proposició no de llei que vostès han presentat.

Pel que fa al punt primer, el Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears contemplarà en els propers exercicis pressupostaris partides específiques destinades a promocionar el consum de les produccions agràries de les Illes Balears, mitjançant accions que es basaran principalment en control de qualitat -perquè no hem de perdre de vista que els nostres productes han de tenir qualitat-, ensenyament i divulgació de les seves característiques sensorials i nutritives -tal vegada els nostres productes poden fer augmentar un poc més el colesterol però són sensorialment i nutritiva molt bons-, i campanyes d'identificació d'aquests productes en els llocs de venda.

Quant al punt segon, que parla de la introducció dels nostres productes en els *caterings* que serveixen els avions, jo sé cert que la Conselleria d'Agricultura està disposada a fer que a través dels locals, tècnics i representants que puguin tenir en els consells de denominació d'origen del formatge de Maó i del vi de Binissalem i en el consell regulador de la qualitat controlada de la sobrassada de porc negre de Mallorca i de les ametlles de Mallorca, es gestionin i potenciïn actuacions que posin en contacte els productors registrats amb aquestes denominacions amb les empreses d'aviació que puguin promocionar i servir, entre d'altres, els productes de les Illes Balears.

I pel que fa al Parlament, diuen que "davant el mort fa bon plorar". Jo crec que podem demanar al President del Parlament si ell està disposat a servir productes de les Illes a les recepcions, i que no hi ha cap problema. És clar, com ha dit el Sr. Moragues, que no només han de servir els nostres. D'acord. El que passa és que han de servir principalment els nostres. Que són els millors. Després, si de cas, ja en vendran d'altres. Crec que no hi ha cap inconvenient perquè el Parlament i el Govern de les Illes Balears donin suport a aquest tercer apartat de la proposició no de llei, que estableix que a les recepcions que faci el Parlament es puguin servir productes agroalimentaris de la nostra terra.

I quant al darrer, aquesta petició que formula a la proposició no de llei, a més a més, tindrà suport amb la mateixa dels consells reguladors de la denominació d'origen del vi de Binissalem, del formatge de Maó i de les marques de qualitat controlada, a instància del representant de la Conselleria d'Agricultura i Pesca, que anirà dirigida a les principals institucions (ajuntaments, Consells Insulars, institucions públiques) perquè utilitzin aquests productes en totes les recepcions que facin.

Evidentment, amb aquesta actuació no donarem solució a la nostra indústria agroalimentària, a la nostra agricultura, però sí hi aportarem un granet d'arena. I a poc a poc es comença. Es comença amb un poc i s'acaba amb molt. Perquè si això es du a terme i, per exemple, en el cas de l'apartat segon, s'ofereixen els nostres productes als turistes que vénen en avió, aquesta gent els coneixerà i assaborirà, veurà que realment són bons i ho transmetrà a la seva terra, cosa que servirà per promocionar-los més enllà de les nostres fronteres. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Mesquida.

En torn de rèplica, té la paraula el Sr. Orfila.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sra. Presidenta.

Estic com espantat, davant d'aquesta unanimitat. Els ho he de confessar, Sres. i Srs. Diputats; no hi estic acostumat.

Vull agrair el suport expressat pel Sr. Vidal, en nom del Grup MIXT, un grup que jo crec que ha demostrat que és sensible als problemes dels nostres agricultors; uns problemes molt reals. Només li vull fer un petit comentari respecte al caire extemporani de la proposta; realment és una llàstima que no pugui tenir caràcter retroactiu, però seria de molt difícil aplicació.

Escotar és una virtut. I em satisfà que el Sr. Moragues, havent escoltat la meua intervenció anunciï donar, finalment, el suport del seu grup a la nostra proposta, encara

que no li agradi el contingut de l'exposició de motius - que no es vota - i encara que afirmi que li sembla light. Aquesta, Sr. Moragues, és una proposició no de llei que va unida a altres en el mateix sentit -vostè ho sap perfectament- que la desenvolupen, que li donen més cos i cerquen més objectius.

En la tasca, Sr. Moragues, de posar oli a les juntes de la Conselleria d'Agricultura i així fer-la funcionar millor -i especialment en temàtiques com aquesta del foment dels aliments, de la seva qualitat i la seva promoció- estic convençut que ens hi continuarem trobant els grups de l'oposició, i que des del Govern n'hauran d'estar agraïts, perquè aquestes gotetes d'oli aturen el grinyol de les juntes, que moltes vegades estan rovellades per manca de funcionament.

El nacionalisme d'esquerres, Sr. Moragues, és, per definició, solidari. Perquè parteix de l'exigència del reconeixement de la seva pròpia identitat i, per tant, d'un respecte total als altres pobles. I ens agrada que en aquesta qüestió, almanco, coincidim. Vostè sap perfectament que tenim productes de qualitat i que seria beneït - per emprar una paraula mallorquina- no fomentar-ne el consum, com altres comunitats autònomes fan. I açò no serà cap obstacle per mantenir el bon gust i l'actitud oberta cap als productes de qualitat de qualsevol zona. No predicam l'autarquia; és una altra cosa, el que predicam.

Vull agrair al Sr. Mesquida el suport del seu grup. Encara que no pugui servir de precedent. Per una vegada, Sr. Moragues, s'haurà demostrat que pot ser certa aquella afirmació de Balmes: "El sentit comú és el més comú dels sentits". Encara que, tristament, no serveixi de precedent.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila.

De les intervencions hagudes entenc que aquesta proposició no de llei es pot considerar aprovada per unanimitat i per assentiment. Queda aprovada, idò.

III.2) RGE núm. 3891/92, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a declaració de l'illa de Menorca i la Serra de Tramuntana com a reserva de la biosfera.

Passam al darrer punt, la proposició no de llei 3891, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a declaració de l'illa de Menorca i la Serra de Tramuntana com a reserva de la biosfera. Té la paraula, en nom del grup proponent, el Diputat Sr. Moragues.

EL SR. MORAGUES I GOMILA:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

El programa MAB, Man and Biosphere (l'home i la biosfera), és un programa internacional promogut per la UNESCO que tracta de les interaccions entre l'home i el medi ambient en totes les situacions bioclimàtiques i geogràfiques de la biosfera. La seva finalitat és proporcionar una base científica per resoldre els problemes de la utilització i el manteniment dels recursos naturals.

En la seva primera reunió, a l'any 1971, el Consell internacional de coordinació del programa MAB va definir els diversos projectes en virtut del programa, que en el seu apartat vuitè fa referència a la conservació de les zones naturals i del material genètic que contenen, i es va reconèixer la importància de l'establiment de reserves protegides i ordenades de distintes formes. Així va iniciar el seu camí el concepte de "reserva de la biosfera", que tenia -i té- la pretensió de crear un sistema internacional coordinat que permeti mostrar tant la importància de la conservació com la seva relació amb el desenvolupament. Aquest era un concepte innovador i suposava un avanç en les idees conservacionistes, ja que introduïa una noció de xarxa o sistema i combinava la conservació del medi natural amb la investigació, la vigilància continuada del medi ambient, la formació i l'educació ambiental, la contribució en el desenvolupament, i la participació social.

Des de fa alguns anys el comitè espanyol del MAB i el Consell Insular de Menorca, a través de l'Institut Menorquí d'Estudis, mantenen una estreta relació científica que ha permès el desenvolupament de programes conjunts que tenen com a objectiu ajudar a millorar el coneixement dels ecosistemes insulars i, a la vegada, a fomentar desenvolupaments alternatius i avaluar els canvis socials que poden produir.

Ara, quan ja s'ha iniciat la tramitació interna de la sol·licitud, creim que ha arribat el moment de demostrar dues coses. Primer, que aquesta sol·licitud que ha fet el Consell Insular de Menorca compta amb el suport de la major part de la societat. D'aquí que demanem el pronunciament positiu del Parlament, com a màxim exponent de la societat d'aquestes illes, per a aquesta iniciativa. I segon, que les administracions públiques a les quals afectarà la declaració tenen una voluntat clarament manifestada per tal d'assumir i aplicar les obligacions que es desprenen de la concessió de reserva de la Biosfera per a l'illa de Menorca.

És ben cert que la declaració de reserva de la biosfera no obliga legalment. Aquesta no és una figura recollida en el nostre ordenament jurídic o urbanístic. Però no és menys cert que sí té unes obligacions morals, que en el nostre cas estan clarament recollides a les conclusions de les jornades Imemab, que baix el títol "Conservació i desenvolupament a Menorca" es varen celebrar en aquesta illa al setembre de 1989, i de les quals citaré les que, al meu entendre, són més importants. Menorca s'enfronta a l'actualitat amb les conseqüències d'un creixement urbanístic desordenat que amena-

ça amb l'alteració greu de l'equilibri econòmic, social i ecològic, que fins fa pocs anys ha estat una característica essencial de l'illa. La consecució d'un alt nivell de qualitat en el paisatge i en el patrimoni natural i cultural ha estat possible gràcies a una interacció adequada entre el sistema natural i l'econòmic, especialment l'activitat agrària. És fonamental no augmentar la superfície de sòl urbanitzable amb finalitats turístiques. És possible millorar la indústria turística sobre la base del que ja està fet. L'incompliment d'aquests objectius exigeix l'elaboració d'un pla d'ordenació global del territori insular i la creació d'un organisme de gestió que coordini l'administració dels espais protegits i que es puguin protegir.

Com veuran, Sres. i Srs. Diputats, aquestes conclusions, assumides pels responsables i valedors de la declaració de reserva de la biosfera per a Menorca tenen unes repercussions importantíssimes per al territori en qüestió, i consideram que haurien de ser definides per llei, si més no, per tal d'intentar evitar una sensació d'inseguretat a molts de sectors econòmics que desenvolupen la seva activitat dins l'àmbit de Menorca. Precisament, aquests darrers dies aquestes preocupacions han estat ja fetes paleses públicament en el President del Consell de Menorca i han estat expressades a través dels mitjans de comunicació.

Aconseguir coordinar conceptes contradictoris com utilització i manteniment de recursos naturals, intentar que conservació i desenvolupament estiguin relacionats i no siguin idees antagòniques, com ho han estat moltes vegades, és el repte que tenim plantejat. I és un repte molt més gran per a l'illa de Menorca i, per tant, per a la nostra comunitat autònoma, que per a qualsevol dels territoris que fins avui han aconseguit tal nomenament. De les dotze experiències anteriors que existeixen a Espanya, deu tenien la qualificació de parcs nacionals o naturals; és a dir, comptaven ja amb una legislació de caràcter nacional que els va donar cobertura. Faig referència a la Llei 4/89 de Conservació dels espais naturals i de la flora i de la fauna silvestres, que va derogar i substituir la Llei d'espais naturals protegits de 1975. Les altres dues experiències, les corresponents a la reserva (...) a Biscaia, i la de El Canal y los Tiles, de l'illa de La Palma, són les que compten amb una legislació específica i de caràcter autonòmic.

Val la pena recordar que els criteris i orientacions per a selecció i establiment de reserves de la biosfera, formulats en l'àmbit del programa MAB, assenyalen que una reserva de la biosfera ha de gaudir de protecció legal, i que s'ha de disposar d'un marc jurídic adequat que permeti aplicar els controls necessaris sobre la utilització del sòl. D'aquí es podria deduir que només l'aplicació d'una correcta legislació en matèria urbanística i d'ordenació de l'ús del sòl podria bastar perquè un territori mereixés la consideració de reserva de la biosfera, sempre que a la zona nucli, la zona que té valors

mediambientals molt importants, es garanteixi una protecció molt estricta.

En aquest sentit, vull assenyalar que si bé és cert que la protecció legal que s'ha produït a una part molt important del nostre territori ofereix una garantia de futur - sempre que no entrem en més exercicis de rebaixa-, i encara que s'aprovin aviat els conjunts de plans que s'han de redactar per gestionar aquestes àrees, no podem oblidar que la inexistència de directrius d'ordenació territorial fa més necessària que mai la promulgació de la llei que ara ens ocupa. Llei que, al nostre entendre, hauria de definir i incorporar, a més de l'objecte i l'àmbit d'aplicació, les àrees d'especial protecció que es desprenen de la Llei d'espais naturals, les zones d'alzinar i (...), les zones d'interès arqueològic i històric, els béns d'interès cultural, etc. Hauria de definir, també, els usos d'aquestes zones i els règims d'autoritzacions, contemplant els usos existents. Hauria de promoure la redacció del pla rector d'ús i gestió, directrius d'ordenació i la seva prevalència sobre l'ordenament municipal. Hauria de preveure un programa d'harmonització i desenvolupament d'activitats socioeconòmiques que inclogués mesures per regular l'explotació dels recursos naturals, activitats de gestió per al manteniment dels equilibris biològics existents, organització d'activitats didàctiques, i contemplés, finalment, la creació d'una figura rectora on hi hagués una àmplia representació política i administrativa, socioeconòmica i proteccionista. I tot açò en consonància amb les paraules del President del Consell Insular de Menorca, quan manifestava que la declaració de reserva per a la nostra illa hauria de significar assumir el compromís formal de preservar el notable patrimoni natural i històric de l'illa, i que sigui compatible amb el desenvolupament econòmic. I que, a més, es pugui convertir en un objectiu suficientment atractiu i ambiciós per estimular i aglutinar les actuacions de la població local, les administracions autonòmica i municipal, i l'empresa privada (especialment la dedicada a la indústria turística).

I encara que estam convençuts que la declaració de reserva de la biosfera implica un compromís que han d'adquirir les administracions i els agents econòmics que actuen damunt del territori, també estam convençuts que això comporta avantatges evidents, un canvi d'imatge de l'illa i d'oferta del producte turístic, i trobar una manera distinta i coherent d'explotació i gestió de recursos naturals que es tenen.

Per tot açò, Sres. i Srs. Diputats, presentam aquesta proposició no de llei, que esperam que mereixi l'aprovació unànime de la Cambra. És una proposició de llei que, com coneixen tots vostès, contempla tres apartats.

El primer demana el suport a les iniciatives que en el sentit de declarar reserva de la biosfera s'han pres fins al moment a la nostra comunitat autònoma i, molt especialment, a la declaració de Menorca, tota vegada que avui per avui sembla que el Govern està menys convençut de la conveniència de demanar aquesta declaració per a la Serra de Tramuntana.

En segon lloc, plantejam la necessitat que el Govern s'impliqui, en algun grau, en la gestió de les reserves de la biosfera, ja que la competència legislativa -sigui de caràcter urbanístic, sigui de caràcter proteccionista- o la mateixa disponibilitat pressupostària, en front d'altres administracions, li reserven un paper rellevant per a la seva actuació.

I per últim, instam el Govern perquè durant el proper període de sessions -que pot coincidir amb l'atorgament de la declaració de reserva de la biosfera per a Menorca- presenti al Parlament un projecte de llei que reguli el funcionament i fixi les conseqüències que es derivin de les declaracions de reserva de la biosfera en relació a la gestió i planificació del territori, tal com hem intentat exposar al llarg d'aquesta intervenció. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Moragues.

Pel Grup Parlamentari MIXT, té la paraula el Sr. Peralta.

EL SR. PERALTA I APARICIO:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Davant aquesta proposició no de llei que avui presenta el Grup Parlamentari SOCIALISTA tractarem d'anar directament al gra i deixar la palla de banda, sense que açò vulgui dir que no som capaços de valorar aquesta proposició en la seva mesura. Creim que és una proposició positiva, perquè incideix no només en aquestes declaracions possibles de reserves de la biosfera de l'illa de Menorca i de la Serra de Tramuntana, sinó que va més enfora i ens parla de possibles normatives que es podrien desenvolupar, quan es parla de dur endavant un projecte de llei que reguli el funcionament i les conseqüències que es deriven d'aquestes declaracions. I pensam que li hem de donar una qualificació de més que aprovat.

Ara ve una qüestió que crec que també és fonamental. Darrera d'aquesta proposició és evident que hi ha una clara intencionalitat política. No s'ha dit aquí per part del portaveu o, si s'ha dit, s'ha dit molt de passada, però aquesta proposició té com a objecte accentuar les diferències i les possibles contradiccions que en aquests moments es donen dins el Partit Popular; sobretot pel que respecta a les illes de Mallorca i Menorca, per si hi hagués una incitació a competir les dues illes sobre aquesta qüestió. Però ja vagi per endavant que la nostra opinió és que seria molt lamentable que voler fugir d'aquesta possible competència entre les dues illes fes que alguna d'aquestes possibles declaracions de reserva de la biosfera que inicialment s'havien plantejat fos abandonada. Crec que açò seria negatiu. Per tant,

també s'ha de valorar positivament el fet que aquesta proposició no de llei digui que es duguin endavant les gestions que conduïxin a les dues declaracions; és a dir, la de l'illa de Menorca i la de la Serra de Tramuntana.

Pel que fa al que és la proposició no de llei i no a la seva intencionalitat política, he de dir que sobre el punt tercer és evident que no només és positiu el fet que es pugui dur endavant el projecte de llei que reguli les qüestions ja plantejades, sinó que també és absolutament necessari que de la forma més ràpida possible, per estalviar aquestes declaracions de reserva de la biosfera, es desenvolupin els plans de protecció de les àrees naturals d'especial interès. Ja se'ns ha dit que en el cas de Menorca estan redactats i que pròximament estaran en fase d'exposició pública.

I també vull incidir en un punt que ja es tractarà demà i que seria un suport important en el cas de Menorca: Que s'aprové, com més aviat millor, la redacció de la normativa de la declaració com a parc natural de s'Albufera, des Grau, Illa d'en Colom, en el cas de l'illa de Menorca, tal com ja està previst amb les lleis ja aprovades en el Parlament. Però açò requereix un desenvolupament.

La declaració de reserva de la biosfera vol dir que és necessari desenvolupar normatives que li donin suport? És molt més positiva l'existència d'aquestes normatives que la seva no existència. Per tant, seria absolutament necessari que açò es dugués endavant. També amb concordança amb una llei que s'ha esmentat, que és concretament la Llei de conservació dels espais naturals i de la flora i de la fauna silvestres, que diu molt clar que els seus objectius són fonamentalment el manteniment dels processos ecològics essencials i dels sistemes vitals bàsics d'aquestes zones, la utilització ordenada de recursos que garanteix l'aprofitament sostengut de les espècies i els ecosistemes i la seva restauració i millora, així com la preservació de la varietat i singularitat dels ecosistemes naturals i del seu paisatge. Per tant, per tot el que aquí s'ha plantejat, i pel que he dit al principi ens sembla positiva aquesta proposició no de llei. No obstant açò, ens agradaria sentir quina és la postura del grup que dóna suport al Govern de la Comunitat Autònoma. I en el moment de la rèplica anunciarem definitivament quin serà el nostre vot definitiu. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Peralta.

Pel Grup Parlamentari PSM-EEM, té la paraula el Sr. Orfila.

EL SR. ORFILA I PONS:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

La unanimitat de les forces polítiques presents en el Consell Insular de Menorca a l'hora de donar suport a la iniciativa que pretén aconseguir la declaració de l'illa de

Menorca com a reserva de la biosfera és significativa de la importància que aquesta declaració pot tenir pel que significa de reconeixement de la necessitat d'anar cap a un model econòmic sostenible; és a dir, on l'activitat de l'home, reconciliat amb el medi natural que l'envolta, desenvolupi l'economia de tal manera que no es produeixin agressions i, a la vegada, es mantengui un suficient nivell de benestar per als que hi viuen. Una iniciativa, aquesta, que malgrat alguns intents -jo crec que frustrats- de patrimonialització es pot considerar fruit de la voluntat de tota la societat menorquina. La idea del programa MAB, home i biosfera, un programa promogut per la UNESCO, és donar base científica per resoldre els problemes de l'ús i el manteniment dels recursos naturals; un programa ambiciós. És evident que implica la vigilància continuada del medi ambient, la formació i educació ambiental i la visió del desenvolupament de l'activitat de l'home des d'un plantejament harmoniós, no agressiu, sostenible.

Aquesta voluntat exigeix el suport d'aquesta cambra. En aquest sentit, el nostre vot positiu al primer punt de la proposició no de llei és indubtable. Aquest Parlament no pot restar fora, al marge d'una qüestió d'una importància tan evident.

Pel que fa a la segona proposta, proposaríem al Grup SOCIALISTA una redacció diferent, atès que encara no s'ha produït la sol·licitud per part de la Conselleria d'Agricultura de la declaració de la Serra de Tramuntana com a reserva de la biosfera, cosa que sembla que finalment no es produirà. En aquest cas és evident que no es poden coordinar les condicions de reserva de la biosfera de l'illa de Menorca amb les d'una altra reserva inexistent.

No obstant açò, pensam que a la proposta que ha defensat el Sr. Moragues hi ha dos plantejaments. El primer, el de la coordinació -repetesc, Sr. Moragues-, quedaria fora de lloc, mentre no es produeixi cap altra iniciativa. La segona -que consider important- té a veure amb la necessària implicació del Govern de les Illes Balears en tot aquest procés. Mirin, Sres. i Srs. Diputats, el nostre grup és, potser, el més crític d'aquesta cambra respecte de la política del Govern, d'aquest Govern, en temes d'ecologia i medi ambient. No ens hem privat de denunciar aquesta actitud fins i tot davant la Comunitat Europea quan així ha estat necessari; però som conscients que en aquesta qüestió, o s'hi involucra també el Govern o difícilment es mantindrà la necessària coherència de totes les administracions presents a l'illa de Menorca -i parl només de l'illa de Menorca perquè és l'única petició que en aquest moment hi ha-. El que no té cabuda a l'hora de tramitar aquesta iniciativa és una actitud recelosa o de poca col·laboració per part del Govern. I ni el Govern s'ha de sentir marginat ni el Consell Insular, gelós d'aixamplar el suport a aquest projecte que, o assoleix la base suficient per fer-se efectiu o pot perillar.

La nostra proposta aniria per tant, Sr. Moragues, en el sentit de dir: El Parlament de les Illes Balears insta el Govern de les Illes Balears a participar activament en el procés de declaració de reserva de la biosfera per a l'illa de Menorca, així com a procurar la necessària coordinació en el cas que es produeixin altres peticions en el mateix sentit a les Illes Balears.

Donarem, també, suport al tercer punt de la proposició no de llei. I aquesta sí que és una qüestió transcendent. Si una cosa és evident respecte de la declaració de reserva de la biosfera és el condicionament que representa per a la utilització del territori. El Grup Popular en el Consell Insular de Menorca, que ha encetat la vena de les publicacions de fullets i fulletons -un cada dos mesos la darrera temporada- ho deia ben clar a l'editat en "tecnicolor" fa pocs dies, on sortia l'obligada foto del President, aquesta en blanc i negre. Deia: "Quines són les condicions necessàries per declarar una reserva de la biosfera?" En citaré tres: Que una part del territori disposi d'una protecció legal com parc natural o d'una figura similar que sigui una garantia de la seva conservació; que es doni un ús i aprofitament del territori compatible amb la conservació dels seus valors naturals; que es disposi d'un programa d'actuacions per part de l'Administració que sigui garantia de la conservació del territori i del desenvolupament econòmic de la seva població. Més clar, aigua. Aquest ús i aprofitament del territori, compatible amb la conservació dels seus valors naturals, aquestes garanties de la conservació del territori, s'han de regular, s'han de fixar. I el millor procediment és fer-ho mitjançant una llei d'aquest Parlament, a proposta del Govern, que garanteixi que, en qualsevol cas, els condicionaments seran els mateixos per a les diferents zones que es puguin declarar com a reserva de la biosfera en el territori d'aquestes illes. Al País Basc i a Canàries ho han fet així, i sembla que és la fórmula més racional de les possibles.

Sres. i Srs. Diputats, la declaració de l'illa de Menorca o de qualsevol altra zona de la nostra Comunitat com a reserva de la biosfera implica un compromís; un compromís moral, ja que queda perfectament clar que no té conseqüències jurídiques de cap classe. Implica el compromís de les institucions que l'avalen de cercar fórmules que garanteixin que les activitats econòmiques -la turística, per exemple- no siguin contradictòries amb el manteniment de la qualitat ambiental de l'illa. És a dir, que no distorsionin l'ordenació territorial ni provoquin malversacions de recursos escassos, com per exemple els hídrics. Implica l'exigència d'una política afavoridora del manteniment i, si cal, la restauració del patrimoni natural i cultural de l'illa (o de la zona de què es tracti), destinant-hi els fons públics adequats, la protecció adequada dels espais naturals, dels monuments arqueològics, el manteniment de la tipologia tradicional de la construcció, el control de volums, una activitat agro-pecuària que impliqui l'ús racional dels recursos naturals, i tot quant té a veure amb aquest principi destinat a garantir el caràcter de sostenible del desenvolupament econòmic.

La declaració de reserva de la biosfera és molt més que l'oportunitat d'editar un fullet preciós i posar-se la medalla de proteccionista. Va molt més enllà de la propaganda, de les paraules. Implica un compromís alhora que representa obrir una porta cap a un futur de qualitat, com escriu el President del Consell Insular de Menorca en aquest fullet. És la millor tarja de presentació per acudir a les autoritats comunitàries -de la Comunitat Europea, vull dir- i demandar la consideració que exigeix ser una zona peculiar, en la qual el compromís de la societat per fer possible el manteniment d'unes condicions mediambientals òptimes obliga a tenir, també, una especial consideració a l'hora de canalitzar els cabdals públics que en facin possible el manteniment. És la millor tarja de presentació per convèncer l'Administració central i europea que estam davant una zona òptima per desenvolupar una experiència pilot on una política de rendes compensatòries permeti posar en pràctica els plantejaments de la Comunitat Europea respecte de la consideració del pagès com al millor gestor del medi natural. És la millor presentació per reclamar la possible inclusió d'aquesta zona dins l'objectiu 2 de la Comunitat Europea -un objectiu que ens ha estat vedat fins ara- per tal de potenciar una reindustrialització no agressiva cap al medi natural que ens permeti caminar cap a la diversificació de l'economia, garantia d'una actuació econòmica més respectuosa si es fa bé.

És la millor presentació. Però alerta, no sigui que les alegries d'avui es transformin en penes, quan pel mateix sistema que ha fet possible aquesta declaració se'n produeixi la retirada a causa de les agressions al medi natural que es poguessin produir. Aquest és el repte, aquest és el desafiament que s'assumeix. I em creguin, Sres. i Srs. Diputats, que la darrera cosa que voldríem és que d'aquí a una anys haguéssim de tornar a aquesta tribuna, cua eixuta i barba fresca, per lamentar que la incapacitat de corregir actituds poc respectuoses cap al medi natural hagi propiciat la retirada de la declaració d'una zona de les nostres illes (de l'illa de Menorca o de la Serra de Tramuntana, si així es demanés) com a reserva de la biosfera. Llavors, ni amb la fotografia en colors n'hi hauria prou per mostrar la pujada dels colors a la cara dels causants, per activa o per passiva, d'aquesta vergonya col·lectiva. Però esperam que no serà així. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Orfila.

Pel Grup PP-UM, té la paraula el Sr. Huguet.

EL SR. HUGUET I SINTES:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

El Sr. Moragues ha fet una introducció del que ha estat la implantació o l'estudi o els programes d'Ho-

me i Biosfera respecte a poder ajudar a crear una xarxa damunt els ecosistemes representatius que pertanyen a tota una gamma de situacions biogeogràfiques i bioclimàtiques. I què hi fa, Menorca, en aquesta història? Jo no empro de referència o de jutge del comportament de la nostra societat -em referesc a la menorquina-, ni tan sols els tècnics de la UNESCO conjugats amb els de l'IME, ni molt manco les referències a les necessitats de legislar. Jo tenc com a punt de referència per jutjar la nostra comunitat la situació en què es troba com a organització social, la situació en què es troba com a comunitat que desenvolupa activitat econòmica, i la situació en què es troben els seus recursos naturals.

Hi ha tot un comportament de valors referits a la riquesa natural, a la riquesa cultural, a la riquesa etnològica. Tot un model econòmic que diferencia la nostra comunitat de Menorca, fins i tot dins la comunitat de les Illes Balears. I açò és el que posam damunt la taula; perquè uns senyors organitzats en un comitè de la UNESCO tenen un programa que es diu "Home i Biosfera" i ens el volen reconèixer com a vàlid, com a un d'aquests sistemes diferents biogeogràfics i bioclimàtics capaç d'estar dins un ecosistema diferenciat, per ser investigat, estudiat i ajudat a seguir pel camí pel qual l'han duit els ciutadans fins ara. Aquesta és la referència; no cap altra. I açò hi és pel seu comportament, pel comportament dels seus governants, per la legislació que existeix. Açò és el bàsic.

Intentar ara, amb una proposició no de llei, establir la necessitat de tota una sèrie d'actuacions per crear un marc legal, perquè el Govern ens reguli què hem de fer i com ho hem de fer, és molt polític. No fa gaires minuts, hi havia un portaveu del Grup SOCIALISTA que deia que en matèria de Consells Insulars vivíem un procés d'involució. Ara, en aquest punt de l'ordre del dia, ens diuen, amb una proposició, que el Govern de la Comunitat Autònoma ens coordini; que en el pròxim període de sessions ens presenti un projecte de llei.

Tenim un Estatut que ens diu ben clar que els Consells Insulars són autònoms per gestionar els seus interessos. Tenim tot un marc legal per a la nostra activitat social, per a la defensa de la naturalesa, dels nostres espais, del nostre litoral. Tenim unes directrius en marxa. Som una societat en funcionament. L'únic que feim, amb aquesta sol·licitud de declaració de Menorca com a reserva de la biosfera, és dir que som aquí. Els interessa que nosaltres entrem dins aquesta xarxa d'observatori? I què ens donaran? Amb què ens ajudaran?

De cap manera renunciem a l'autogovern, a l'autonomia, a seguir funcionant com ho hem fet fins ara. Creim que estam ben situats; i l'únic que volem és tenir ajuts, tenir suport i reconeixement que el que hem fet fins ara pot seguir i es pot millorar. I res més. D'això que explico ja poden deduir que de cap manera donarem suport ni al punt 2 ni al 3. Crec que està bé que la institució del Parlament, els representants del poble de les Illes Balears, doni suport a aquesta iniciativa del Consell i també, si ho fa, per a la Serra de

Tramuntana el Consell de Mallorca. De cap manera entenc que s'ha d'intentar fer d'aquesta circumstància un marc jurídic nou, un marc jurídic addicional, perquè ni açò es pretén ni fa falta per seguir vivint d'una manera ordenada i pròspera, com ho feim els menorsquins des de fa molts d'anys. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Huguet.

Torn de rèplica. Sr. Moragues, té la paraula.

EL SR. MORAGUES I GOMILA:

Gràcies, Sr. President.

He de lamentar la intervenció del portaveu del Partit Popular. No em sorprèn, certament. Perquè si hagués dit una altra cosa, hauria faltat coherència entre les paraules i les actuacions. Ara les seves paraules són més coherents amb els fets. Vostès volen una declaració de reserva de la biosfera que no serveixi per a res. Açò és el que vol. I el perill que tenim és que s'acabi amb tot el prestigi moral que es pot guanyar l'illa de Menorca amb la declaració de reserva de la biosfera, quan les seves actuacions damunt el territori siguin contradictòries amb la filosofia que la declaració defensa. Crec que el Diputat Sr. Huguet ha estat molt clar en la seva exposició. I ho vull tornar a lamentar.

Vull agrair als portaveus del Grup MIXT i del Grup PSM-EEM l'estaló que han expressat amb les seves paraules.

Voldria explicar molt breument quin és l'esperit que va animar el Grup SOCIALISTA a presentar aquesta proposició. Naturalment, el primer punt, que també tindrà el suport del Grup PP-UM, fa una declaració solemne que totes les forces polítiques de la Comunitat Autònoma donaven suport a una iniciativa que havia tengut un altra administració, en aquest cas el Consell Insular de Menorca. I crec que açò és positiu, com han valorat tots els grups.

El segon punt que presentàvem és la necessitat de coordinar el que realment significava. Hem de pensar que vàrem presentar la proposició a principis del mes de novembre, quan la Conselleria d'Agricultura acabava de publicar un acord imminent, amb una sèrie d'apartats, que s'havia de prendre per part del Consell de Govern. Naturalment, des del meu punt de vista, no era gaire lògic que el Govern instés la declaració de reserva de la biosfera i no tengués en compte altres iniciatives que s'havien fet des d'altres institucions. I si posava a disposició d'una declaració de reserva de la biosfera tota la potencialitat que tenia la Conselleria, semblava normal -o a aquest diputat li semblava normal- que també uti-

litzés aquesta potencialitat per afavorir les declaracions d'altres zones de la Comunitat Autònoma. L'interès era que el Govern no quedés al marge -i crec que encara hi som a temps- d'una declaració on pens que hi té molt a dir en matèria competencial i en matèria pressupostària. Ara, si el Partit Popular troba que no hi ha de participar, vostès tenen la majoria absoluta i, com diuen a Menorca, "del seu cap faran osques".

I la tercera qüestió era la d'una proposició de llei. M'estranya molt que el Sr. Huguet hagi fet aquesta intervenció, perquè saben que fa tres dies hi va haver una reunió en el Consell Insular de Menorca en la qual els agents econòmics de l'illa varen expressar la seva preocupació; lògica, per una altra banda. Perquè els agents econòmics que han de desenvolupar la seva activitat damunt el territori volen saber què significa tenir la declaració de reserva de la biosfera, amb unes declaracions fetes pel President i amb unes resolucions preses a unes jornades que tenen una importància cabdal per al futur de l'illa. Si per a vostès açò no és res, si açò no condueix a res, *que baje Dios y lo vea*, com diuen els forasters. És clar. Si propugnam un nou model territorial, un nou producte turístic, la cosa més petita que es pot fer per donar seguretat jurídica als agents econòmics que fan feina a l'illa de Menorca és tenir mínimament estructurades quines coses es poden fer, com es poden fer, quins recursos i ajuts tendran, etc., per no veure's sorpresos amb l'aplicació d'aquestes resolucions del MAB.

Em volen explicar vostès què significarà a partir de l'any 1994 tenir aquesta declaració de reserva de la biosfera? Com aplicaran aquesta filosofia els distints ajuntaments si no hi ha criteris unitaris i algun organisme que la coordini? Vostè ha fet aquí una estranya intervenció reivindicativa de l'autonomia i l'autogovern, i jo d'açò no n'he parlat en absolut. Vostè m'ha sortit *por los Cerros de Úbeda*. Jo he dit res sobre si ho havia fet malament el Consell Insular de Menorca? No. El Consell Insular de Menorca va rebre el suport de totes les forces polítiques, com recordava el Sr. Orfila. Hem de ser conseqüents, i una vegada que hem pres aquest acord, amb ús de l'autogovern de l'illa de Menorca, hem de fer una altra passa. I demanam al Govern que s'hi impliqui; que ha estat la voluntat de l'illa de Menorca unànimement votada. Demanam que s'impliqui en aquest procés, que hi posi duros i disponibilitats -el Sr. Morey ara riu-, i que a més digui, amb una llei o una norma o el que vulguin, què es pot fer i com es pot fer. I si no aconseguim açò, ja podrà pujar aquí a fer-me discursos; perquè no és que jo no l'entengui, però ho haurà de contar als ajuntaments i als inversors dels agents econòmics, no sigui cosa que la reserva de la biosfera no serveixi per a res o per a algunes coses que cap de nosaltres cercava aquell dia en el Consell Insular de Menorca, quan vàrem votar unànimement la declaració. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Moragues.

Torn de contrarèplica. Té la paraula el Sr. Peralta.

EL SR. PERALTA I APARICIO:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Definitivament tenim decidit el vot. En aquest cas el nostre vot serà favorable als tres punts d'aquesta proposició no de llei. Perquè hem escoltat les intervencions que hi ha hagut i no ens han convençut gens. Crec que el portaveu del Grup SOCIALISTA ho ha dit. És una qüestió que a Menorca es va aprovar per unanimitat i que havia estat discutida abans per tots els grups. Ens vàrem posar d'acord. I ara i aquí, evidentment, no podem dir altres coses o coses que siguin contradictòries amb el que vàrem dir a Menorca. Això seria entrar en un joc que consistiria a dir una cosa en el Consell de Menorca i una altra en el Parlament. La veritat és que hem de convenir que hi va haver un acord i que l'hem de mantenir. Jo crec que els punts que s'expressen en aquesta proposició no de llei -així ho hem discutit dins el Grup MIXT- no entren en contradicció amb cap de les qüestions que hi ha plantejades fins ara. No entra en contradicció amb tota la tasca que s'ha fet per a la declaració de reserva de la biosfera per a l'illa de Menorca; no entra en contradicció amb la campanya que s'ha fet paral·lelament a aquesta feina dels experts, i que jo consider molt positiva; no entra en contradicció amb cap de les qüestions que hi ha plantejades fins ara.

Per altra banda, només vull insistir en la qüestió a què m'he referit abans. El tema de la declaració de la Serra de Tramuntana també és important per a l'illa de Mallorca. Com més s'aconsegueixi en aquests tipus de declaracions pel que respecta a la nostra comunitat, millor. Fins i tot jo voldria treure aquestes pors dels agents econòmics que s'han plantejat aquí dalt i que han sortit durant aquests dies en alguns mitjans de comunicació. Hem de dir que poder aconseguir que aquestes dues zones de la nostra comunitat -en un cas, una illa sencera- siguin declarades reserva de la biosfera és una marca de qualitat de cara al nostre producte turístic a l'hora de vendre'l a l'exterior. Per tant, consideram que açò és positiu i que, a més a més, s'ha de regular d'una forma o d'una altra. No entrem en la qüestió de com s'ha de regular. Vostès, els qui governen la Comunitat, després faran les propostes adients de com s'ha de fer aquesta regulació. Però dir d'entrada que no hem de fer cap regulació, sí que n'hem de fer. Sobretot, davant una qüestió de tanta importància com són aquestes declaracions. Per tant, com que hi ha una coincidència i el que hi ha fet fins ara no entra en contradicció amb cap dels punts que aquí s'expressen, el nostre vot serà favorable a tota la proposició no de llei. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Peralta.

Hi ha més intervencions dins el torn de contrarèplica? Sr. Huguet, té la paraula.

EL SR. HUGUET I SINTES:

Moltes gràcies, Sr. President.

Jo crec, Sr. Moragues, que ha entès perfectament quin era el fil de la meua argumentació. És a dir, el que fa el Consell Insular de Menorca -i estam d'acord en què pot merèixer el suport del Parlament- no ha de ser coordinat des del Govern. Si el Govern, dins el programa de les seves actuacions per a l'illa de Menorca, ha de col·laborar legislant, com ho fa de manera ordinària (subvencionant, ajudant, aportant pressuposts) no ho ha de fer com si fos un programa específic, sinó actuant normalment, com ho fa amb les coses de cada dia. I molt manco d'acord podem estar amb el fet que el que ha de regular, les conseqüències o el funcionament que es derivin de la declaració de Menorca com a reserva de la biosfera, sigui una llei. Els llegiré -perquè argumentar en aquests moments no serveix- el que diuen els mateixos membres del MAB a la seva revista: "*Cada reserva de la biosfera deberá preparar y ejecutar un plan de gestión, abarcando específicamente las zonas centrales y tampón*". No hem rallat aquí sobre les tres zones que hi ha: Una de central -que és l'equivalent a recursos naturals o parcs naturals- i una de tampó intermèdia entre la de transició. La de transició és una tercera zona on es desenvolupa normalment tota l'activitat econòmica dels ciutadans. Bé, diu que s'ha de preparar un pla de gestió per a les dues, "*sin embargo, estos planes toman tiempo en su preparación y, generalmente, no están listas al proponer el sitio como reserva de la biosfera. Y por lo tanto, el Comité nacional del MAB debe certificar que las autoridades administrativas responsables de la planificación y gestión de la reserva propuesta han reconocido su compromiso de tratar de concretar objetivos identificados en plan de acción...*". Ni tan sols en el moment de sol·licitar i presentar -que encara no sabem quan es produirà realment- hi ha necessitat de tenir, no ja una llei, un pla d'actuació per al nucli, la zona natural de més alta protecció, que ja està protegida per anells, i que ja té un pla especial a l'illa de Menorca (com per exemple, a l'albufera). És a dir, ja tenen un marc jurídic sobre com s'ha d'actuar en aquestes zones. No han de fer més que incorporar aquest marc jurídic, tal vegada retocat, dins el pla d'actuació. Per a aquestes zones -el nucli i el tampó-; per a l'altra, ni tan sols s'exigeix. I venir aquí a defensar que hem de fer una llei per a la reserva de la biosfera em sembla que no té cap justificació. Encara que sigui invocant la necessitat d'aclarir no sé què als empresaris; els empresaris l'únic que demanen és l'aclariment de conceptes (què és això de reserva? biosfera, què vol dir?). Demanar una llei, com dic -i encara que estigui vagament expressat- no té cap justificació, i per això no li donarem suport. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Huguet.

Acabat del debat, passarem a la votació. I entenc que es podria votar separatament, en primer lloc, el primer punt; i després, conjuntament, el segon i el tercer.

Votarem, idò, en primer lloc, el primer punt.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Queda aprovat per unanimitat.

Passarem a la votació dels punts segon i tercer.

Sres. i Srs. Diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra? Gràcies, es poden asseure.

Sres. i Srs. Diputats que s'abstenen? No n'hi ha.

28 vots a favor; 30 en contra; cap abstenció. Queden rebutjats els punts segon i tercer de la proposició no de llei.

Havent esgotat l'ordre del dia, conclou aquesta sessió. Moltes gràcies a tots.